

הורד והטבעת

מאת ויליאם מייקפיס תקריי

דצמבר 1854

פרק 1

המשפחה המלכותית בארוחת הבוקר.

זהו וולורסו ה-XIV, מלך פֶּלְגוֹנִיָה, היושב עם מלכתו ובתם היחידה לארוחת בוקר מלכותית. הוא מחזיק בידו מכתב ובו הודעה על הביקור המתוכנן של הנסיך בולבו, יורש

העצר של פֶּדְלָלָה, מלך קרים-טאטריה. שימו לב לביטוי ההנאה על פני המלך. הוא כה שקוע בקריאת אגרתו של מלך קרים-טאטריה ששכח לאכול את הביצה שלפניו ולא טעם אפילו מהלחמניות החמות. "מה! הנהדר, האמיץ, המופלא נסיך בולבו" קוראת הנסיכה אנג'ליקה "כל-כך נאה, כה מושלם, כה פיקח. הכובש של רימבומבֶּמְנֶטוּ, שם השמיד עשרת אלפים ענקים!" "מי סיפר לך עליו?" שואל הוד מלכותו. "ציפור קטנה" עונה אנג'ליקה. "גיג'ליו המסכן" אומרת המלכה, תוך מזיגת התה.

"שכח גיג'ליו" קוראת אנג'ליקה תוך נענוע אלפי ניירות טלטול שלראשה. "הייתי רוצה..." נוהם המלך "הייתי רוצה שגיג'ליו...."

"יבריא? כן הוא כבר מרגיש טוב יותר" אומרת המלכה "נערת החצר של אנג'ליקה,

בְּטִסְיִנְדָּה הקטנה, אמרה לי כך, כאשר הביאה
לחדרי את תה הבוקר שלי".

"את, עם התה התמידי שלך" רוטן המלך.
"זה עדיף על הפורט או הקוניאק שלך" עונה
הוד מלכותה.

"טוב יקירתי, רק אמרתי שאת אוהבת
לשתות תה" מנסה מלך פפלגוניה לכבוש את
רוגזו. "אנג'ליקה, אני מקווה שיש לך מספיק
שמלות חדשות. חשבונות התופרות שלך
ארוכים מספיק. מלכתי היקרה, תצטרכי לארגן
כמה נשפים - אני מעדיף כמובן ארוחות, אך
את בוודאי תרצי נשפים. וגם - סרט הקטיפה
שלך מתחיל לשעמם אותי. אולי, אהובתי,
תקני לך ענק חדש. תזמיני לך אחד, אך לא
יותר ממאה - מאה חמישים אלף לירות."
"וגיליו?" - שואלת המלכה.

"גיליו יכול ללכת..."

"או, האחין היחיד שלך! הבן היחיד של
המלך המנוח."

"גיליו יכול ללכת... לחייט. שישלחו את
החשבונות לגלומבוֹסו לתשלום. ימח שמו -
זאת אומרת - שיהיה בריא, יקירתי. ואת יכולה
להזמין לך גם זוג צמידים חדש יחד עם הענק,
גברת וו."

הוד מלכותה, או גברת וו, כפי שקרא לה
היתולית המלך (כי אפילו במשפחות מלכותיות
משתמשים בביטויי הומור) חיבקה את בעלה
בחיבה ויחד עם בתה עזבו את חדר ארוחת
הבוקר כדי להתחיל בהכנות לקראת בואו של
הנסיך האורח.

כשעזבו, הבריקו עיניו של הבעל והאב.
נשכח הוד המלכות, הוא נשאר לבד. מיד חטף
משולחן את אחד מגביעי הביצים ששמשו
לארוחה המלכותית, הוציא מהמזווה בקבוק
קוניאק, מזג ולגם ממנו מספר פעמים ואחר כך
הניח אותו תוך אנחה צרודה "הה, הה,
וולרוסו הוא שוב אדם."
"הו, לפני שהייתי למלך לא הזדקקתי

לנוזלים האלה" המשיך (עדיין תוך לגימה,
לצערנו), "פעם שנאתי את המשקה המשכר
הזה ושתיתי רק מפלגי המים. הו, כמה טוב
היה לרוץ ביער עם טל הבוקר, קשת או חנית
ביד, לצוד צבאים, חוגלות וברוזי בר. הו, כמה
צדק המשורר כשכתב... 'אין שקט לראש
הנושא כתר'. הו, למה גנבתי מאחייני גיגליו? -
גנבתי - אמרתי? לא, לא גנבתי, לא ולא,
נשכח את הביטוי האומלל. רק לקחתי זמנית
ושמתי לראשי את כתר המלכות של פפלגוניה,
ואחזתי ואני מחזיק בידי כערבון את
שרביט-המלכות של פפלגוניה. האם הילד,
הנער הקטן, שרק אתמול היה בזרועות
מטפלת ובכה לממתקים - יכול היה לשאת את
הכובד האיום של הכתר והשרביט? האם יכול
היה לחגור חרב אבותינו המלכותיים, ולעמוד
מול האויב האכזר מקרים?"
וכך הלאה והלאה מנסה המלך בתוך תוכו
להצדיק את מעשיו, ולדחות את המחשבה של

החזרת את מה שלקח בעורמה. ומיד נוצר
במוחו הרעיון איך להרחיב את ממלכתו! על
ידי נישואים!
הרעיון אישש את המלך. הוא גמר לאכול
את הביצים והלחמניות, סיים לקרוא עתון
וקרא לראש הממשלה שלו בכדי לתת לו
הוראות מתאימות.
המלכה התלבטה תחילה האם ללכת לבקר
את גיגליו החולה, אך בסוף החליטה - לא
עכשיו. היא חייבת להקדים את החובה, ואת
התענוג לדחות לזמן אחר. כעת היא חייבת
לנסוע לתכשיטן להזמין ענק וצמידים. את
גיגליו תבקר בערב (אולי).
אנג'ליקה קראה לִבְטְסִינְדָה, הנערה
העוזרת, ואמרה לה להביא את כל השמלות
היפות שלה. ואת גיגליו שכחו לגמרי, כמו
שאני שכחתי מה אכלתי בצהרי יום ב' לפני
חודש.

פרק 2

איך המלך וולורוסו זכה בכתר המלוכה וגיגליו נשאר בלעדיו

באותם הזמנים, לפני עשר או עשרים אלף שנים, חוקי ירושה בפפלגוניה לא היו ברורים מספיק. כאשר נפטר המלך סאַוִיוֹ, את השלטון קיבל זמנית אחיו, שנתמנה לאפוטרופוס של גִּיגְלִיוֹ הבן הצעיר של המלך. האח הזה בגד באמון, ובלי התחשבות ברצונו של המלך הנפטר הכריז על עצמו כמלך וולורוסו ה-XIV, ערך טקס הכתרה מפואר וציווה על כל אצילי הממלכה לראות בו שליט יחיד.

לאצילים לא היה אכפת מי הוא המלך, כל עוד הוא סיפק להם נשפים, ארמונות מפוארים וכסף רב. ולעם, שהמשיך לשלם מיסים כמו קודם, דבר זה לא שינה ולא כלום. הנסיך גיגליו היה עדיין צעיר מדי בכדי להרגיש

בבגידה זו. כל עוד קיבל מספיק ממתקים וצעצועים לא הדאיג אותו הפסד הכתר והאימפריה. גם כשהתבגר, הרי חמישה ימי חופש בשבוע, אפשרות לרכב על סוס ולצאת לצייד כאוות נפשו סיפקו אותו לגמרי. הוא לא

בת דודו אנג'ליקה, אותה הוא אוהב כל-כך.

את ניהול עיניני הממלכה השאיר המלך בידי
ראש הממשלה, גלומבוסו, פוליטיקאי ותיק,
שנשבע אמונים למלך וולורוסו ברצון רב. כל
עוד למלך היה מספיק כסף, הרבה נשפי ציד,

קינא בדודו ולא משכו אותו הבגדים
המלכותיים, השרביט, הכס המלכותי הקשיח
והכתר הכבד, שהמלך חבש לראשו במשך כל
היום.

הנה לפניכם תמונתו של המלך וולורוסו
ה-XIV, ובוודאי תסכימו שהבגדים הכבדים
והתכשיטים הרבים יכלו לעייף אותו - אני
לעולם לא הייתי מוכן ללבוש מעיל כזה ולשאת
דבר כזה על ראשי.

המלכה היתה ללא ספק יפה בצעירותה,
ולמרות שעם הזמן אבדה את גזרתה, הרי
ניכרים בה תווי החן הנעימים. היא אמנם
אהבה מחמאות, משחק קלפים, שערוריות
ובגדים מפוארים, אבל אלה הרי תכונות
אנושיות למדי. היא גילתה יחס אוהד לגיגליו,
האחין הצעיר, ואם מדי פעם תקפו אותה
נקיפות מצפון על המעשה הנבזה של בעלה,
הרי שהתעודדה במחשבה שאחרי מות המלך
יוכתר הנסיך גיגליו, וישלוט בממלכה ביחד עם

הקשות ביותר, היא ידעה לענות על כל שאלות במבחן 10, היא זכרה את כל התאריכים ההיסטוריים של פפלגוניה (ושל כל המדינה האחרת). היא ידעה שפות: צרפתית, אנגלית, איטלקית, יוונית, גרמנית, ספרדית, עברית, לטינית, קפדוקית, סמוטרצית, אַגַּאית וקרים-טאטרית. במילה אחת - היא היתה היצור המושלם ביותר. והמחנכת שלה היתה לא אחרת מאשר הרוזנת גרוֹפֶנוֹף.

ואין-סוף חנופה, לא עינינו אותו בעיות שלטון. הוא לא דאג לעם ולא שאל מה גובה המיסים המוטלים על הנתינים שלו. כאשר פפלגוניה נכנסה למלחמות, מובן היה שכל העתונים יכריזו על נצחונותיו, שבכל הערים יקימו לו פסלים, שיציגו את תמונותיו על קירות הבתים ובחלונות של החנויות ושיקראו לו וולורוס הגדול, וולורוס המנצח, וולורוס אציל הנפש ועוד. כי גם בזמני העבר האלה ידעו אנשים כיצד להחניף למי שצריך.

לזוג המלכותי היה רק ילד אחד - הבת אנג'ליקה. היתה זו בת מושלמת בעיני אנשי חצר המלוכה, בעיני ההורים וכמובן בעיני עצמה. נאמר עליה שיש לה שער הכי ארוך, עינים הכי גדולות, גיזרה הכי מושלמת, רגליים הכי קטנות ופנים הכי חלקים בכל אימפרית פפלגוניה כולה.

הביצועים שלה עלו אפילו על יופיה. היא ידעה לנגן בעל-פה את היצירות המוסיקליות

אם תביטו בתמונה של הרוזנת גרופנוף
תסכימו וודאי איתי שהייתה זאת דמות בעלת
הוד רב ומראה אצילי. היא נראית כה גאה,
שבמבט ראשון אפשר לחשוב אותה לפחות
לנסיכה בעלת עץ משפחה המתחיל בתקופת
המבול. אך זאת רק למראה. במציאות
גרופנוף לא היתה ממוצא טוב יותר מאשר רוב
הגברות המרימות גבוה את אפן. היא היתה
משרתת של המלכה כאשר זו היתה רק
נסיכה, ובעלה של גרופנוף, ג'נקינס, היה בסך
הכל שוער הארמון. אך אחרי מותו או
העלמותו של בעלה (ועל זה עוד נשמע
בקרב), הגברת גרופנוף התחילה להתחנף,
להתרפס ולשדל אצל גבירתה המלכותית, עד
שהפכה למקורבת המלכה (שהיתה במציאות
חלשת אופי), והוד מלכותה נתנה לה תואר
ומינתה אותה למטפלת ומחנכת של הנסיכה
הקטנה.

וכעת נספר את כל האמת על הלימודים

והכשרונות של הנסיכה אנג'ליקה, שבגללם
הפכה לבעלת אופי כה מושלם. ובכן, אנג'ליקה
הייתה בהחלט חכמה, אך הייתה גם עצלנית
ביותר. לנגן מזכרון - הה! היא ידעה לנגן אולי
קטע אחד או שניים ולהודיע שלא שמעה אותם
עוד לעולם. היא ידעה גם להשיב על כמה
שאלות במבחן ¹⁰, בתנאי ששאלת את
השאלות הנכונות. ובענין הלשונות - נכון, היו
לה מורים רבים, אבל ספק האם ידעה משפט
או שניים בכל שפה. ואשר לציורים שלה -
אמנם ידעה להציג ציורים יפים - אבל מי אמנם
צייר אותם?
כאן המקום לספר את האמת, ובכדי לעשות
זאת צריך לחזור לעבר ולהציג בפניכם את
הפֶּיה בֶּלְקֶסְטִיק.

הפעילה ביותר מכל הפיות והמכשפות
שבאזור.

אך אחרי הפעילות הזו במשך אלפיים או
שלושת אלפים שנה, התעייפה הפיה
בלקסטיק, או אולי חשבה - "מה תועלת מזה
שארדים נסיכה זו או אחרת למשך מאה שנים,
ומה יעזור להתקין מלפפון שחור על אפו של
איזה טפסון, או לשפוך פנינים ויהלומים מפיה
של נערה אחת וצפרדעים ונחשים מפיה של
אחרת? אולי הגיע הזמן שאפסיק בתעלולים
אלה ואתן לדברים לקרות באופן טבעי. הנה
נתתי לשתי הנשים - אשת המלך סֶאן־וִי
ולאשת הדוכס פֶּדְלֶלָה מתנות יקרות - טבעת
וורד שאמורים היו לעשותם יפות בעיני בעליהן
ולהבטיח את חיבתם לכל החיים. ומה תועלת
מכך? הן ופונקו על ידי בעליהן, נעשו עצלניות,
גחמניות וריקניות, וחשבו את עצמן ליפיפיות,
כשבמציאות היו מכוערות ודוחות - היצורים
הזקנים אלה. הן אפילו התנשאו כשבאתי

על הפיה בלקסטיק ועל עוד אישים חשובים

בין הממלכות של פפלגוניה וקרים-טאטריה
חיה דמות מסתורית, המוכרת בארצות האלה
כפֶּיָה בְּלֶקְסְטִיק (בעברית "המקל השחור"),
המכונה כך, כי תמיד החזיקה ביד שרביט
שחור, עליו אף התעופפה מפעם לפעם, ואיתו
בצעה מעשי כשפים מופלאים, לשם עסק או
סתם להנאתה.

בצעירותה, כשרק למדה את מלאכת
הכישוף מאביה המכשף, עברה לעתים
קרובות מארץ אחת לשניה במעופה על
השרביט והעניקה מתנות מופלאות לנסיך זה
או אחר. היתה סנדקית לעשרות ילדי מלכים
והפכה אין ספור אנשים רעים לציפורים, חיות,
אבני דרך, שעונים, נעליים, מטריות וצורות
משונות אחרות. במילה אחת, היא היתה

לבקר אותן - עלי, הפיה בלקסטיק, שיכולתי,
בנפנוף אחד של השרביט, להפוך אותן
לקרפדות ואת כל יהלומיהן לבצלים."
ואז סגרה בלקסטיק את כל כישופיה בארון,
הפסיקה את כל פעילותה הקוסמית ובשרביט
שלה השתמשה רק כמקל הליכה.
כאשר נולד בן לאשתו של הדוכס פֶּדְלֵלָה
מקרים-טאטריה (הדוכס היה אז האציל
החשוב ביותר במדינה כולה), הוזמנה אמנם
בלקסטיק לטקס ההטבלה, אך נמנעה לבוא
ורק שלחה את איחוליה ומתנת קטנה לילד,
צעצוע כסף, השווה אולי עשרים פרוטות.
באותו הזמן גם מלכת פֶּפְלִגוֹניה ילדה בן.
התותחים ירו, זיקוקי די-נור הבזיקו, הבירה
בְּלוֹמְבוֹדִינְגָה הוארה כולה באורות צבעוניים,
ונשפים רבים נערכו לכבוד לידתו של יורש
העצר. המלך והמלכה חשבו שהפיה בלקסטיק
תעניק לבנם מתנה נפלאה - אולי מעיל העושה
אותו בלתי נראה, אולי סוס מעופף ואולי ארנק

כסף מלא-תמיד; אך בלקסטיק רק ניגשה
לעריסת הילד ובזמן שכולם התפעלו מיופיו,
אמרה: "ילדי המסכן, הדבר היחיד שאוכל
להעניק לך זה קצת מזל-רע". דבריה הרגיזו
מאד את הזוג המלכותי, אך המלך והמלכה
נפטרו זמן קצר אחר כך - ודודו של הילד גִּיגְלִיו
תפס את כס המלכות, כפי סיפרנו בפרקים
הקודמים.
כך גם, כאשר נולדה רוֹסְלֵבָה הבת היחידה
לקוֹוֶלְפִּיוֹכָה מלך קרים-טאטריה, הפיה
בלקסטיק הוזמנה לטקס אך לא הביאה כל
מתנות מופלאות, וכאשר כולם שבחו את יופיה
של הילדה, הביטה הפיה בעצב על האם והבת
ואמרה: "אשתי הטובה (כך היא התיחסה
לכולן - למלכה ולכובסת פשוטה כאחת),
אישתי המסכנה - כל אלה מסביב המחניפים
לך היום, יהיו הראשונים שיבגדו בך. ולגבי
הגברת הקטנה - כל שאוכל לאחל לה זה קצת
מזל-רע" והיא נגעה ברוסלבה בשרביטה

השחור, הביטה בחומרה על כל אנשי החצר
והתעופפה, כהרגלה, דרך החלון.
כשהפיה עזבה, אנשי חצר המלוכה, אשר
שתקו בנוכחותה, התחילו לרטון - "איזו פיה
גועלית", אמרו, "גם בטקס הטבילה של גיגליו,
בן מלך פפלגוניה קללה את הילד. והנה מה
שקרה - הנסיך, בן סנדקאות שלה, נושל מכס
המלכות על ידי דודו. האם אנו נסכים שגם
לנסיכה שלנו יקרה דבר כזה? לעולם, לעולם!"
וכולם צעקו במקהלה: "לעולם, לעולם, לעולם,
לעולם!"

אבל איך אותם אנשי החצר הראו את
נאמנותם?

הנה, רק מספר שבועות מאוחר יותר
התמרד אחד ממקורבי המלך קוולפיוֹכָה,
הדוכס פֶּדְלָה. כולם אמרו - "איך הוא מעיז;
המלך שלנו יכה אותו וישמידו. הוא ייצא
לקראתו ויביא את פדללה בשרשראות, ירכיב
אותו על חמור ויציג אותו בבושתו לכל

האזרחים. כך ינהג במורדים אדוננו הגדול!"
המלך קוולפיוֹכָה יצא להלחם בפדללה.
המלכה, שהיתה חלשה ממילא אחרי הלידה,
דאגה כל-כך לשלומו שבסוף נפטרה,
בהשאירה את רוסלבה, בתה הקטנה, בידי
נשות החצר. הן נשבעו כמובן שיטפלו בנסיכה
הקטנה. כמובן שיטפלו בה, שישגיחו ששערה
אחת לא תפול מראשה. ימותו לפני שיתנו
למישהו לפגוע ברוסלבה.
הקרבות נמשכו ותחילה הגיעו משדה הקרב
מסרים על נצחונות גדולים של המלך
קוולפיוֹכָה, וידיעות שהבוגד פדללה נמצא
בנסיגה ושהוא בורח בבושת פנים. נאמר גם
שהנה - הנה הצבא המנצח יחזור הביתה
בקרוב ואז... ואז הגיעו ידיעות שהמלך
קוולפיוֹכָה נוצח ונהרג.. ויחי פדללה הראשון
מלך קרים-טאטריה!
כשהתקבלו הידיעות האלה, מחצית אנשי
חצר המלך מיהרו לקראת המלך החדש,

להראות לו את נאמנותם, והמחצית השנייה
התחילה בשדידת הכל שרק ניתן בארמון
המלכותי. והילדה רוסלבה נשארה לבדה,
לבדה לגמרי, ורק התרוצצה בארמון וקראה:
"דוכסית, רוזנת (רק אצלה זה נשמע "דוכסית,
רוחנית" - כי לא ידעה לדבר ברורות) -
רוסלבה רוצה לשתות, רוסלבה רעבה". היא

עברה כך את כל חדרי השינה הפרטים של
הזוג המלכותי, רצה בתוך אולמות הנשפים,
ויצאה לחצר הארמון אך גם שם לא מצאה
איש. היא עברה את שער הגן ויצאה החוצה -
לשדה, ובסוף ליער בו מתרוצצות חיות בר
פראיות... נעלמה... ויותר לא שמעו ממנה.
ורק כמה שבועות מאוחר יותר, כאשר המלך
פדללה יצא לציד והרג שתי לביאות, מצאו
בפיהן שרידי בגד ונעל קרועה אחת.
מלך פדללה הראשון נאנח בעצב ואמר: "כן,
זהו סוף עצוב של הנסיכה הקטנה. אבל...
אבל אין כבר מה לעשות. בואו רבותי - נלך
לאכול". ורק אחד מאנשי החצר הכניס את
שרידי הבגד ואת הנעל לכיסו למזכרת.
וזה היה הסוף של רוסלבה!

פרק 4

אחת יותר מדי. כאשר הפיה בלקסטיק רצתה להכנס לארמון, לנשף של אנג'ליקה, גרופנוף מנע זאת ממנה ואף עשה תנועות גסות ביותר

כלפיה. "הסתלקי בלקסטיק" צעק, ורצה לטרוק את דלת הארמון לפניה. "הסתלקי,

כיצד פיה בלקסטיק לא הוזמנה להטבלת הנסיכה אנג'ליקה

כאשר לנסיך, האח של מלך סאוויו, נולדה בת אנג'ליקה, הפיה בלקסטיק לא הוזמנה לנשף. לא רק זה - אפילו ניתנה הוראה לשוער הארמון, אחד ג'נקינס גרופנוף, למנוע את כניסתה, אם היא תופיע בכל זאת. גרופנוף נבחר לשמש לשוער על ידי הוד מלכותו, כי היה זה אדם גדול מימדים, גס ועז פנים, שידע לומר "לא בבית" לכל רוכל ולכל אורח בלתי רצוי. המראה שלו בלבד הפחיד כל אלה שניסו להכנס לארמון ללא הזמנה. הוא היה בעלה של הגברת שתמונתה ראינו כבר קודם, וכאשר שניהם היו יחד הם התקוטטו ללא הרף.

אך הסתבר שאיש זה ניסה את גסותו פעם

אמרתי "צעק שוב ושוב" האדון והגברת אינם בבית בשבילך" ושוב ניסה לדחוף אותה מהדלת.

אבל הפיה, בשרביט השחור שלה, מנעה את סגירת הדלת, וזה הרגיז מאד את גרופנוף, שהתחיל לקלל אותה וזעק "האם אצטרך לעמוד כך בדלת כל הזמן בגללך?"

"תשאר בדלת כל היום וכל הלילה, ועוד שנים רבות" אמרה הפיה בהידור. גרופנוף התישר לשניה לכל גובהו והחל לצחוק:

"הה-הה, זה מצחיק, הה-הה... - מה זה...עזבי אותי... הורידי אותי - אוי...!"
כי הפיה הניפה מעליו את השרביט והוא הרגיש פתאום שהוא מתרומם ונדחק אל הדלת, ושוברג מתברג לבטנו. הוא נדבק לדלת, ידיו התרוממו מעל ראשו, רגליו התקפלו והוא הרגיש קור, קור העובר את כל גופו. הוא הפך כולו למתכת קרה, הספיק עוד ללחוש "אוה.." ואז השתתק.

הוא פשוט הפך לפיסת נחושת תלויה על הדלת, מקש-דלת מתכתי, וכך הוא נשאר תלוי כל הימים, בשמש לוחטת של הקיץ ובקור חודר של החורף. גלידי קרח טפטפו מאפו, הדוור דפק בו בחוזקה כאשר הביא מכתב לנסיך, וכל נערי הרחוב קשקשו בו לשם משחק כאשר עברו ליד הארמון.

הזוג המלכותי (הם עוד היו אז רק נסיכים) ראו אותו כשחזרו פעם מטיול ערב. הנסיך אמר - "הנה, יקירתי, יש לנו מקוש-דלת חדש.

פרק 5

כיצד הנסיכה אנג'ליקה זכתה במשרתת

קטנה

הנסיכה אנג'ליקה טיילה יום אחד בגן הארמון. היא הייתה אז עוד ילדה קטנה, והגברת גרופנוף השגיחה עליה וסככה על ראשה בשמשיה גדולה, בכדי להגן על עורה הרך מפני נמשים. אנג'ליקה החזיקה בידה לחמניה, בה רצתה להאכיל ברבורים וברווזים שבבריכת הגן.

כבר התקרבו לבריכה כשפתאום ראו ילדה קטנטונת מדדה לקראתן. היא לבשה סחבה קרועה ורק נעל אחת לרגליה.

"קבצנית קטנה, מי נתן לך להכנס?" שאלה

גרופנוף

"ני לי תחמוניה" מלמלה הקטנה "אני

רעבה..."

מוזר, הוא דומה קצת לשוער הוטיק שלנו. מה באמת קרה עם השתיין הזה? הוא נעלם לנו כליל".

ומדי שבוע יצאה המשרתת, מירקה את אפו ושפשפה אותו בניר שמיר. ופעם כמה צעירים שתויים ניסו להוריד אותו וגרמו לו כאבים איומים כשסיבבו את הבורג ללא הצלחה. ויום אחד הנסיכה החליטה לצבוע את דלת הכניסה והצבעים כיסו את כולו בצבע ירוק.

אכן, היה לו זמן להצטער על שנהג בגסות כלפי הפיה בלקסטיק. ואשתו, הרוזנת גרופנוף? לה הוא לא חסר כלל, כי ממילא את רוב זמנו הקדיש בעבר לשתיית בירה בפונדק ובבית תמיד נהג לריב איתה. היא הניחה שהוא שקע בחובות וברח לאמריקה או אוסטרליה.

וכאשר וולורוסו הכתיר את עצמו למלך, הזוג המלכותי עזב את ארמונו הישן ואיש לא זכר יותר את השוער.

"רעבה?" שאלה אנג'ליקה "מה זה?" ונתנה
את הלחמניה לילדונת.
"או, נסיכה, כמה טובה ונדיבה את" צעקה

גרופנוף. "ראו הוד מלכותכם" אמרה למלך
ולמלכה שטיילו גם הם בגן יחד עם האחיינ
גיגליו, "כמה נחמדה הנסיכה. הנה פגשה את
הקבצנית הקטנה בגן... קשה להבין איך

נכנסה זו לכאן ולמה שומרי הארמון לא ירו בה
מיד... ונתנה לה את הלחמניה שלה כולה!"
"כי לא רציתי אותה" אמרה אנג'ליקה.
"אך בכל זאת את מלאך קטן" אמרה
המטפלת.

"כן, אני יודעת" אמרה אנג'ליקה. "ילדה
קטנה, נכון שאני מאד יפה?" ואמנם אנג'ליקה
היתה לבושה בשמלה מפוארת וכובע צבעוני
רחב שוליים, ושערותיה היו סרוקות
ומטולטלות בקפידה. היא באמת נראתה
נהדר.

"יפה, יפה" מלמלה הילדונת והתחילה
לדלג, לרקוד ולזמר "כמה טוב לחמניה שלא
היה לי ולא אכלתי". כששמעו את דיבורה
המבולבל פרצו כולם לצחוק.

"אני רוקדת ושרה ויודעת לעשות כל מיני
דברים" שרה עוד הילדה; היא קטפה פרחים
אחדים, קלעה לעצמה זר לראשה והמשיכה
לרקוד בפני המלך והמלכה, שנהנו מכך מאד.

"ילדתי הקטנה - איפה אמא שלך וכל יתר המשפחה?" שאלה המלכה.

"היה לי אב גור אריה ואמא לביאה וזה הכל" מלמלת הילדה והמשיכה לדלג ולרקוד. ואז אמרה אנג'ליקה, "אמא, התוכי שלי ברח אתמול ונמאסו עלי כבר כל הצעצועים שלי."

הילדה המצחיקה הזו משעשעת אותי, אני רוצה לקחת אותה אלי, ואולי אתן לה כמה מהשמלות הישנות שלי..."
"או, היקירה הנדיבה שלי" - צעקה גרופנוף "...שכבר לבשתי כמה פעמים ונמאסו עלי לגמרי" המשיכה אנג'ליקה, "ילדה מלוכלכת קטנה, רוצה לבוא איתי?"
הילדה מחאה כף ואמרה "איתך הביתה - כן, כן, כן נסיכה יפה, אקבל ארוחה טובה ושמלה יפה!"
כולם צחקו שוב ולקחו את הילדה לארמון. המשרתים רחצו וסרקו אותה, נתנו לה שמלות של הנסיכה והיא נראתה יפה כמו הנסיכה עצמה... כמעט. אבל מובן שאנג'ליקה לא חשבה כך, כי לא יכלה לתאר לעצמה מישהי שתהיה יפה או חכמה או טובה כמוה.
כדי שהילדה לא תשכח איך מצאו אותה ולא תהיה גאה מדי, שמו את הבגדים והנעל שלה בקופסת זכוכית וגרופנוף כתבה עליה:

**"אלה הבגדים בהם מצאנו את
בְּטָסִינְדָה בגן הארמון, והזוג
המלכותי והנסיכה אנג'ליקה קיבלו
אותה ברוב הנדיבות לביתם."**

כאן הוסיפה תאריך ונעלה את הקופסה.
זמן מה התיחסה אנג'ליקה לבטסינדה כמו
לצעצוע נחמד, וזו רקדה ושרה בחרוזים
מצחיקים, בכדי לשעשע את נסיכתה. אבל
אחר כך קיבלה במתנה קוף קטן ומאוחר יותר
גור כלבים ועוד בובה יפה ולא התעניינה יותר
בבטסינדה. זו השתתקה בהדרגה ולא שרה
יותר, ונעשתה עצובה כי איש לא שם יותר לב
עליה. וכשהיא גדלה עשו אותה למשרתת של
הנסיכה. היא אמנם לא קיבלה כל משכורת,
אבל עבדה ותיקנה בגדים של אנג'ליקה,
וסירקה אותה וטילטלה את שערותיה ותמיד
ניסתה לשמור על מצב רוח טוב ולהיות מוכנה
לכל קריאה של גבירתה.
היא הלכה לישון מאוחר וקמה מוקדם,

ומילאה את כל דרישותיה של אנג'ליקה, וכך
הפכה למשרתת מושלמת. שתי הבנות גדלו
יחדיו ובטסינדה תמיד התאימה את עצמה לכל
מצב רוח ולכל משאלה של אנג'ליקה. היא
תפרה את שמלותיה טוב יותר מכל תופרת
מקצועית, כיבסה את בגדיה וסידרה את
המיטה של הנסיכה, בקיצור - היתה מועילה
באלף דרכים שונות.

כאשר הגיעו מורים ללמד את אנג'ליקה
בטסינדה ישבה בצד והקשיבה, וכך למדה
בעצמה המון דברים, כי היתה תמיד ערה,
בזמן שאנג'ליקה היתה רדומה בזמן הלימוד,
פיהקה וחשבה על הנשף הקרוב.
וכשבא מורה לריקודים רקדה בטסינדה יחד
עם הנסיכה; וכשבא מורה למוזיקה היא
הקשיבה היטב לדבריו ותרגלה את המנגינות,
בזמן שאנג'ליקה יצאה לבלות. וכך גם
הקשיבה קשב רב למורה לציור ולמורה
לצרפתית, ולמורה לאיטלקית ולמורים

ללשונות אחרים - וכך למדה מכל מורה שבא
ללמד את אנג'ליקה. ולפעמים, כשאנג'ליקה
התכוונה לנשף נהגה לומר: "בטסינדה, מותר
לך לגמור את העבודה שהתחלתי" ובטסינדה
ענתה תמיד "כן, גבירתי" התישבה ברצון, ולא
רק גמרה את עבודתה של אנג'ליקה אבל
עשתה אותה ממש מחדש.

כך, למשל כשהנסיכה התחילה לצייר ראש
של אביר זה נראה כך:
אך כשהציור היה גמור הוא נראה כך:

(ואולי אפילו יפה יותר אם זה אפשרי). אז
אנג'ליקה חתמה את שמה בשולי הציור וכל
חצר המלוכה, המלך, המלכה, וכמובן גיגליו
המסכן, התפעלו מהציור ואמרו: "איזה כשרון
נדיר היא אנג'ליקה שלנו". וכך היה עם
הרקמות ועבודות שונות אחרות.
צר לי לומר שאנג'ליקה בעצמה האמינה
שבאמת היא-היא שעשתה את הדברים היפים
ושמחמאות אנשי החצר המגיעות לה. היא
התחילה לחשוב שאין בעולם נערה או אשה
השווה לה וששום אדם צעיר אינו די טוב
בשבילה.
ובטסינדה? - זו לא קיבלה, כמובן, את כל
השבחים האלה, אך בהיותה נערה צנועה
ובעלת אופי טוב מאד דאגה רק לעשות הכל
כדי לרצות את גבירתה.
הנכם מבינים כעת, כי אנג'ליקה לא היתה
ללא דופי, ובוודאי לא כה מושלמת כפי שחשבו
עליה האנשים.

איך חי והתנהג הנסיך גילגיו

וכעת נספר על הנסיך גִּילְגִּיו, האחין של המלך השליט של פפלגוניה. כבר נאמר קודם שהנסיך היה מרוצה מאוד, כל עוד היה לו בגד נאה, סוס טוב לרכיבה, ומספיק כסף בכיס או יותר נכון בכדי להוציא מהכיס, (כי היה בחור נדיב, ואהב לפזר כסף לימין ולשמאל). הוא לא התרגש במיוחד מהפסד כס המלכות ושרביט המלוכה. מחשבתו לא היתה עמוקה מדי, הוא לא התעניין בפוליטיקה ולא היה להוט אחרי לימודים כלשהם. המורים שלו לא שבעו נחת. גילגיו לא אהב ללמוד ספרות קלסית או מתמטיקה, ולא ניסה אפילו ללמוד חוקת פפלגוניה או אורחות השלטון. לעומת זאת אנשי האורות וציד מצאו בו תלמיד מצויין

ומורה ריקודים שיבח אותו כתלמיד קפדן וכשרוני. כך גם ציינו אותו הממונים על מגרשי הטניס ושולחנות הביליארד.

במיוחד שיבח אותו ראש המשמר המלכותי, הרוזן סרן קוֹטְסוֹף הֶדְסוֹף, אשר ציין שמאז שנלחם עם הגנרל גרוֹמְבוֹסְקִין האיום מקרים-טאטריה, עוד לא פגש סייף כה מושלם כמו גילגיו.

לא נראה בוודאי פגם בכך שגילגיו ואנג'ליקה מטיילים יחד בגן ושגילגיו מנשק בנימוס את ידה של אנג'ליקה. ראשית כל הם הרי בני דודים, ושנית המלכה הולכת לא רחוק מהם (לא רואים אותה כי מסתיר אותה שיח ורדים). חוץ מזה המלכה תמיד חלמה ששני אלה ינשאו זה

לזה, כך גם רצה מאד גיגליו, וכך לפעמים, גם אנג'ליקה, כי חשבה שבן-דודה זה הוא נאה, אמיץ ונדיב. מצד שני, הרי היא היתה כה חכמה, ידעה דברים כה רבים (כך הרי חשבה על עצמה), וגיגליו המסכן לא ידע ולא כלום ולא השכיל אפילו לנהל שיחה לעניין.

כשטיילו בערב והביטו בשמים - מה ידע גיגליו על הכוכבים? פעם, כשעמדו בערב על

המרפסת אמרה אנג'ליקה:
"הנה הדובה הגדולה!"
"איפה?" שאל גיגליו, "אל פחד אנג'ליקה!
גם אם יבואו אלף דובים, אהרוג אותם לפני
שיוכלו לפגוע בך".
"או טיפשון" אמרה הנסיכה "אתה בחור
טוב, אבל לא חכם במיוחד".
וכשהביטו בפרחים - גיגליו לא הבין בהם
כלל ולא ידע כלום בבוטניקה, אפילו פחות
ממה שידע במתימטיקה; והוא לא ידע אפילו
להבחין בסוגי הפרפרים.
לכן, למרות שאנג'ליקה חיבבה את גיגליו,
הפריע לה חוסר הידע שלו. אולי החשיבה יתר
על המידה את הידע שלה עצמה, (כי הרי
לחשוב טוב מאד על עצמו זו תכונה של אנשים
ונשים מכל הסוגים). אבל בסוף, כשלא היה
בקירבה בחור צעיר אחר, אנג'ליקה חיבבה
את גיגליו מאד.
מלך וולורוסו לא היה איש בריא במיוחד,

ולהשפיע לרע על שמו בעיני המלך, המלכה והנסיכה אנג'ליקה.

הם סיפרו שאינו יודע לכתוב כראוי וכותב את שמה של אנג'ליקה בשני למדים ושגם

משמו של המלך משמיט את הריש; ושהוא שותה יתר על המידה; ושמבלה את זמנו עם הסייסים באורווה; ושחייב כסף רב לחייט ולאופה העוגות; ועוד סיפרו שהוא נרדם

ומאחר שאהב מאד ארוחות דשנות (אותן הכין לו הטבח הצרפתי מֶרְמוּזִיטוֹ) והשמין מאוד, לא ניבאו לו חיים ארוכים. אנשי החצר, אשר קיבלו משרות רמות כשוולורוסו הכתיר את עצמו למלך פפלגוניה, שנאו את גיגליו. הם פחדו שכאשר וולורוסו ימות וגיגליו יחליף אותו בכס המלכות, יאבדו את משרותיהם. במיוחד חששו מכך ראש הממשלה גלומבוסו, ואשתו, גברת לווייה של המלכה. היא חשבה לעצמה: "אם גיגליו יתחתן עם אנג'ליקה וימלוך, אצטרך להחזיר את כל השעונים היקרים, התכשיטים והבגדים היפים שהיו שייכים למלכה, אמו של גיגליו. וגלומבוסו יצטרך להחזיר את מאתיים שבע עשרה מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים וששה פני שמלך סאַוִיִּיִּי השאיר לבנו גיגליו.

לכן גלומבוסו ואשתו התחילו להמציא כל מיני סיפורים על מנת להכפיש את גיגליו,

ועוד שלושים וששה פני? הה!
כל הרכילות והתלחשות הזו השפיעה מאד
על אנג'ליקה, והיא התחילה להתייחס לגיגליו
בקרירות, ללעוג לטפשותו ולצחוק מהשגיאות

שלו בנשפי החצר ובארוחות חגיגיות, ולבוז
לחברים שבחברתם בילה. היא התייחסה אליו
בבוז כזה שגיגליו המסכן חלה מרוב דאגה,
נשכב למיטה וביקש להזמין לו רופא.

בכנסיה ומשחק קלפים בלילות.
אז מה! הרי גם המלך נרדם לעתים קרובות
בכנסיה והמלכה אהבה את משחק הקלפים.

ואם גיגליו היה חייב קצת כסף - אז מה? האם
גלומבוסו לא היה חייב לגיגליו מאתיים שבע
עשר מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף
ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג

גם המלך וולורוסו לא חיבב במיוחד את גיגליו מסיבות מובנות, ואשר למלכה, זו היתה אמנם טובת לב, אך כשגיגליו לא היה בסביבה נהגה לשכוח אותו כליל ולדאוג רק להצלחת הנשפים והמסיבות שלה.

כמובן ששני הנבלים - גלומבוסו ואשתו היו רוצים שרופא החצר, הדוקטור פִּילְדֶרְפֶּטוּ, ירעיל את גיגליו בתרופותיו, אך זה נתן לו רק כדורים להתאוששות, ואלה כל כך החלישו את הנסיך שנשאר במיטתו מספר חודשים ונעשה רזה כמו מקל.

בזמן שגיגליו שכב במיטה הגיע לחצר המלך פפלגוניה אורח מכובד, צייר ידוע בשם טוֹמַסוּ לֹוֶרְנָזוּ. היה זה צייר החצר של המלך פֶּדֶלֶלֶה מקרים-טאטריה השכנה. הוא החל לצייר את כל אנשי חצר המלך, שמאוד נהנו מעבודותיו, כי אפילו הרוזנת גרופנוף נראתה צעירה בפורטרט אותו צייר וראש הממשלה גלומבוסו הקודר נראה בציור מחיך. ובפורטרט שצייר

לאנג'ליקה היא הייתה יפה מעל לכל הדמיון. היו שטענו כי ציור זה מחמיא מדי, אבל הנסיכה אנג'ליקה אמרה: "לא, אני מעל כל המחמאות ואני חושבת אפילו כי בתמונותיו אני לא נראית מספיק יפה. זה לא יפה לרכל כך על אדם בעל כשרונות. אני מקווה שאבא יעניק לו תואר אביר מסדר המלפפון."

לורנזו הוזמן כמורה לציור לנסיכה. אנשי חצר המלך טענו שהנסיכה אנג'ליקה אינה זקוקה לשעורי ציור, כי הרי היא יודעת לצייר כל-כך יפה. אי-אלה מתמונותיה אפילו הודפסו בספר החצר המלכותית ואחרים נמכרו בבזר הצדקה בסכומי כסף אדירים. אך אנו הרי יודעים כי הנסיכה רק רשמה את חתימתה על הציורים, שנעשו בידי מישהי אחרת לגמרי.

יום אחד הראה לורנזו לנסיכה ציור של אדם צעיר, לובש שריון, בעל שיער בהיר ועיניים כחולות, בעל ארשת פנים גם עצובה וגם מעניינת מאד.

"לורנזו יקירי, מי זה?" שאלה אנג'ליקה.
"מעולם לא ראיתי מישהו כה נאה" העירה
גרופנוף.
"זה, גבירותי, תמונתו של האדון הצעיר

שלי, הוד רוממותו הנסיך בולבו, יורש העצר
של קרים-טאטריה, דוכס אַקְרוֹצְרוֹאֲנִיה, מרקִיז
פּוֹלופּלוֹיִסְבּוֹלוֹ ואביר בעל הצלב הגדול של
מסדר הדלעת. הנה סמל מסדר מתנוסס על
חזהו. הוא קיבל אותו מידי אביו, הוד מלכותו
המלך פֶּדְלֵה הראשון, עבור ביצועיו בקרב
רִימְבּוּמְבֶּמְנִטוּ, בו קטל במו ידיו האצילות את
מלך אוֹגְרֶה־ומאתיים ואחד עשרה ענקים,
מתוך מאתיים ושמונה עשרה שהיוו את משמר
המלך. שבעת הנותרים הושמדו על ידי צבא
קרים-טאטריה האמיץ, אחרי קרב ממושך בו
הקרים-טאטרים סבלו אבדות קשות".
"איזה גיבור" חשבה אנג'ליקה "כה אמיץ,
צעיר ונראה כל כך שקט".
"הוא כה מושלם כפי שהוא אמיץ", המשיך
צייר החצר "הוא מכיר את כל השפות, יודע
לשיר בקול עדין, מנגן בכל כלי הנגינה, וחיבר
אופרות שהוצגו אלף פעם כל אחת בתיאטרון
המלכותי של קרים-טאטריה. הוא גם רקד

בבלט בפני המלך והמלכה, ועשה זאת בחן כה רב, שהבת היפה של מלך קִי־קִסִּיה מתה מהאהבה אליו".

"מדוע לא התחתן עם הנסיכה המסכנה?"
שאלה אנג'ליקה באנחה עמוקה.

"כי הם היו בני דודים מדרגה ראשונה והכמרים אסרו התאחדות כזאת" אמר הצייר "וחוץ מזה לבו של הנסיך הצעיר מופנה לכיוון אחר!"

"למי?" שאלה הוד רוממותה הנסיכה.

"אסור לי לומר את שמה של בחירת ליבו"
ענה הצייר.

"אולי תאמר לי רק את האות הראשונה של שמה?"

"מותר להוד רוממותה לנחש" אמר לורנזו.

"האם השם מתחיל בתו?" שאלה אנג'ליקה

הצייר אמר שזה לא תו. היא נסתה שין,

ואחר כך ריש וקוף וכך עברה את כל

האלף-בית מסופו לתחילתו. היא נעשתה כל

פעם עצבניות יותר, וכשזה לא היה גימל עוד יותר מרוגשת, ונרגשת נורא כשהגיעה לבית, ו... וזה לא היה בית.

"גרופנוף יקירתי, תני לי להריח מצלוחית ההרחה שלך, אני כל כך חלשה" ביקשה, ובסוף, תוך הסבת פנים לחשה: "הו אדוני, האם זה אלף?"

"זה אמנם אלף, אבל קיבלתי פקודה

מהאדון המלכותי שלי שלא לגלות להוד

רוממותה את שמה של הנסיכה, אותה אוהב

הנסיך בלהט, בנאמנות, התמסרות,

ובהתלהבות. אך אוכל להראות לך את

התמונה שלה" אמר הצייר הערמומי. הוא

הוביל את הנסיכה אל הכן עליו נחה מסגרת

מוסתרת, והסיר את הצעיף שעליה.

אלהים! על הכן עמדה מראה, ואנג'ליקה

ראתה בה את הפנים של עצמה!

איך רבו גיגליו ואנג'ליקה

צייר החצר של הוד מלכותו מלך קרים-טאטריה חזר לארצו עם מספר רב של ציורים, אותם עשה בבירת פפלגוניה. הציור הטוב שביניהם היה כמובן הפורטרט של הנסיכה אנג'ליקה, אותו באו לראות כל אצילי המלוכה. המלך כל-כך התלהב מהציור הזה שמינה את לורנזו לאביר מסדר הדלעת (דרגה שישית) והעניק לו תואר אצולה. גם המלך וולורוסו שלח ללורנזו עיטור, זה של מסדר המלפפון, ביחד עם המחאה כספית מכובדת. כי לורנזו צייר גם את המלך ואת המלכה ואת החשובים שבאצילי פפלגוניה. הוא נעשה כל-כך מקובל שם שהרגיז את כל ציירי הארץ. זאת במיוחד כאשר המלך הצביע על אחד הפורטרטים של נסיך בולבו, המצוייר

על ידי לורנזו, ושאל "מי מכם יודע לצייר כל-כך יפה?"

הפורטרט של בולבו היה תלוי בטרקלין הארמון ואנג'ליקה הסתכלה עליו כל יום בזמן מנחת התה. הנסיך נראה לה כל יום יפה יותר ויותר, והיא כל-כך אהבה להביט בו עד שלעתים שפכה את התה שלה והרטיבה את מפת השולחן. ואז אבא ואמא קרצו עין זה לזה ונדנדו בראשם כאילו אמרו "אהה, כך הדברים".

באותו הזמן גיגליו שכב חולה במיטה, למרות שלקח בצייתנות את כל התרופות שרשם לו הרופא - כפי שבוודאי גם אתם נוהגים לעשות כשאמא מזמינה רופא וזה נותן לכם תרופה. היחידה שבאה לבקרו (פרט לחברו, ראש המשמר המלכותי, הרוזן הֶדְזוֹף, שרוב הזמן עסוק היה בשמירה) היתה בְּטְסִינְדָה, המשרתת הקטנה של הנסיכה. זו באה לחדרו להביא לו אוכל ולסדר את מיטתו.

כשבטסינדה באה לחדר נהג גיגליו לשאול בבוקר ובערב: "בטסינדה, בטסינדה, מה שלום הנסיכה אנג'ליקה?" ובטסינדה ענתה תמיד: "תודה, הוד רוממותו, הנסיכה מרגישה מצויין". וגיגליו נאנח וחשב כמה טוב שאנג'ליקה לא חולה.

ואז שאל שוב: "האם אנג'ליקה שאלה עלי היום?" ובטסינדה ענתה: "לא, היום לא, אדוני, היום היתה עסוקה מאוד בתרגילי פסנתר", או "היום כתבה הזמנות לנשף, ולא היה לה זמן לשאול", או איזה תירוץ אחר, אולי לא תמיד תואם את האמת.

כי בטסינדה היתה טובת לב ולא רצתה לגרום צער לגיגליו. היא הביאה לו אפילו עוף צלוי מהמטבח ורפרפת תות שדה (כשגיגליו הרגיש טוב יותר, והרופא הסכים לכך), ואמרה שהנסיכה הכינה את הרפרפת במו ידיה, במיוחד עבור גיגליו.

כשגיגליו רק שמע זאת, מיד הרגיש טוב

יותר, הוא זלל את הרפרפת ואכל את כל העוף, ואפילו ליקק את כל העצמות, כל כך היה אסיר תודה לאנג'ליקה. ולמחרת הרגיש כל-כך טוב שהתלבש מהר וירד מחדרו לטרקלין הארמון. ובטרקלין ראה שכל הכיסויים הוסרו מהרהיטים, וילונות מפוארים נתלו, בנברשות הוחלפו נורות, וראשה של אנג'ליקה מלא טלטלי ניר - הכל עסקו בהכנות לנשף הגדול.

"אלהים, גיגליו, איך אתה נראה, אתה מלובש ברישול כזה" צעקה אנג'ליקה. "כן, יקירתי, מיהרתי להגיד לך תודה על העוף הטעים והרפרפת הנהדרת, שבזכותם אני מרגיש הרבה יותר טוב".

"מה אכפת לי העופות והרפרפות שאתה מתפלא מהם כל-כך" צעקה אנג'ליקה. "מה, לא את שלחתי לי אותם?" השתומם גיגליו.

"אני?" גיחכה הנסיכה "לא, בוודאי לא, אני

עסוקה בהכנות לקבלת פנים חגיגית וחדרי האירוח מפוארים עבור הוד רוממותו הנסיך, יורש העצר של קרים-טאטריה, שבא לביקור ממלכתי בחצר המלוכה של אבי".

" הנסיך של קרים-טאטריה?" שאל גיגליו מופתע.

"כן, נסיך קרים-טאטריה", לגלגה לו אנג'ליקה, "אתה ודאי לעולם לא שמעת על ארץ כזו, ומה בכלל אתה יודע, אינך יודע בוודאי האם קרים-טאטריה היא ליד הים האדום או הים השחור".

"כן, אני יודע, היא לחוף הים האדום" אמר גיגליו, ואז הנסיכה פרצה בצחוק גדול. "או טפשון, אתה בור כזה שלא נאה לך להיות בחברה מהוגנת, אתה מבין רק בסוסים וכלבים ומתאים לך רק לסעוד בקנטינה יחד עם הסייסים של אבי המלך. אל תביט עלי בהשתוממות כזו. לך לבש בגדים חגיגיים לקראת קבלת הפנים של הנסיך. אני הולכת

לסלון".

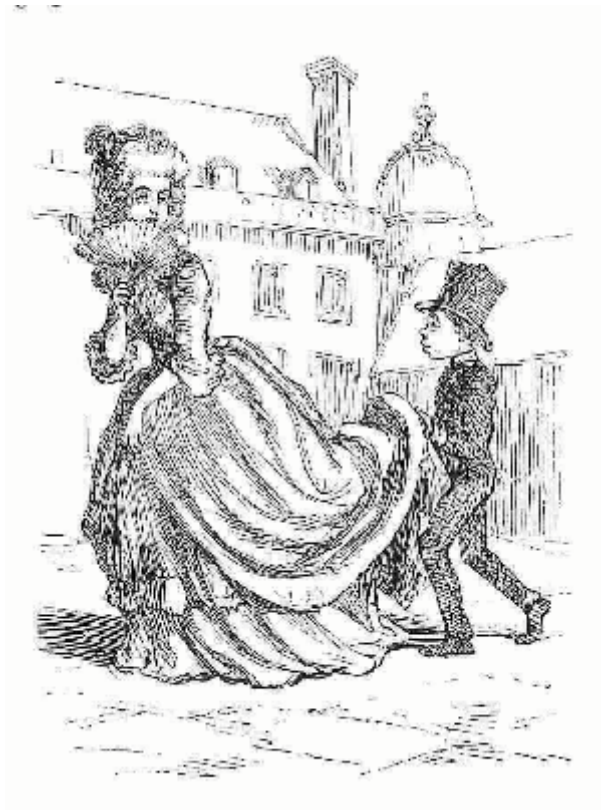
"הוי אנג'ליקה, אנג'ליקה" אמר גיגליו "לא כך דיברת אלי כשנתת לי את הטבעת שלך, ואני נתתי לך את שלי, וכשנתת לי ניש....." אך מה ניש... היה לא נדע לעולם, כי אנג'ליקה זעקה "לך, לך, ייצור גס, איך תעיז להזכיר לי את התנהגותך המחפירה. ואשר לטבעת הזולה שלך, - הנה", היא הורידה את הטבעת מהאצבע והשליכה אותה מהחלון.

"זו היתה טבעת נישואין של אמי" בכה גיגליו.

"לא אכפת לי כלל" אמרה אנג'ליקה, "תתחתן עם מי שתמצא אותה, אם זו....אשה. לא איתי תתחתן. ותחזיר לי את הטבעת שלי, אין לי סבלנות לאנשים שמתפארים במתנות שהם נותנים. אני יודע מי יתן לי דברים יפים פי אלף ממה שאי-פעם נתת לי. הה, טבעת עלובה שלא שווה פרוטה".

פרק 8

איך גרופנוף מצאה את הטבעת ונסיך בולבו הגיע לארמון

גמבללה, לבוש בגדי הדר, והודיע:
"הוד רוממותם - הוד מלכותם המלך
והמלכה רוצים לראות אתכם באולם כס
המלכות, בו הם ממתינים לבואו של הנסיך
קרים-טאטריה."

בואו של הנסיך בולבו הכניס למהומה את כל חצר המלוכה. כולם נצטוו ללבוש בגדי חג, השומרים קיבלו מדים חדשים, לורד שומר החותם קנה פאה חדשה, המשרתים לבשו מעילים יצוגיים והרוזנת גרופנוף ניצלה את ההזדמנות, התפרקסה והתקשטה בקישוטים המפוארים והנוצצים ביותר.

כשהלכה גרופנוף בשבילי החצר ראתה פתאום דבר מה מתנוצץ בדשא. מיד אמרה לנער המשרת, שהחזיק את שובל שמלתה, להרים את החפץ הנוצץ.

הנער היה קטן ומכוער, לבוש בבגדים ישנים שהוכנו ממה שנשאר מבעלה השוער. אך כאשר לקח את החפץ לידי נדמה היה לה שהוא נהפך למלאך קטן. הוא נתן לה את מה שהתברר כטבעת, אך מכיוון שהיתה קטנה מדי בשביל אצבעותיה העבות, הכניסה אותה לכיס.

"הו, גבירתי", אמר פתאום הנער, "כמה

שאת יפה היום".

"גם אתה קובי", רצתה לומר הרוזנת, אך

כשהביטה שוב, ראתה שזה אותו הנער

הג'נג'י, לא שונה ממה שהוא היה בבוקר.

המחמאה של הנער עשתה לה מצב רוח טוב.

שומרי הסף בירכו אותה הפעם בהידור מיוחד,

וסרן הדזוף היושב בחדר הכניסה אמר:

"יקירתי, היום את נראית כמו מלאך". וכך תוך

חיוכים וקידות נכנסה גרופנוף לאולם כס

המלכות ותפסה את מקומה אחרי המלך

והמלכה, הממתינים לנסיך

קרים-טאטריה.הנסיכה אנג'ליקה יושבה לרגלי
הזוג המלכותי והנסיך גיגליו עמד אחרי כס
המלך.

נסיך קרים-טאטריה הופיע בחברת ראש
הלשכה שלו הברון סְלִיבוץ, ואחריו צעד נער
משרת שחור, נושא כתר מפואר. הנסיך הגיע
בבגדי הנסיעה שלו ושערו היה פרוע מרוב
טרדות המסע, כפי שניתן לראות כאן.

"רכבתי שלוש מאות מילים מהבוקר" אמר
הנסיך "כה מיהרנו לראות את הנסי...את
משפחת המלוכה של פפלגוניה רבת ההוד. לא
רציתי להמתין יותר, ולא הספקתי להחליף את
בגדי טרם הופעתי לפני הוד מלכותם."

גיגליו העומד אחרי המלך, פרץ בצחוק גדול
כששמע דברים אלה, אך כל יתר הנוכחים היו
כה מרוגשים שלא שמו לב לכך.

"הוד רוממותו מבורך בכל לבוש" אמר
המלך "גלומבוסו, הגש כסא לנסיך!"

"כל בגד שהוד רוממותו לובש הוא בגד חצר
המלכות" אמרה אנג'ליקה בחיוך רחב.
"הה, אבל הייתם צריכים לראות את שאר
הבגדים שלי" אמר הנסיך "הייתי לובש אותם,
אבל הסבל הטפש לא הביא אותם עוד - מי זה
הצוחק?"

זה גיגליו צחק. הוא אמר "צחקתי כי קודם
אמרת שמיהרת כך שלא הספקת להחליף
בגדים. וכעת אתה מודה שבאת בבגדים
האלה כי לא היו לך אחרים."

"ומי אתה?" שאל נסיך בולבו בתוקף רב.
"אבי היה המלך של הארץ הזו ואני הבן
היחידי שלו, הנסיך!" ענה גיגליו במשנה תוקף.
"הה", אמרו יחד המלך וראש הממשלה

גלומבוסו בהתרגשות רבה, אך המלך
התאושש מהר ואמר: "נסיך בולבו היקר,
שכחתי להציג בפני הוד רוממותו את הוד
רוממותו, האחין היקר שלי הנסיך גיגליו.
הכירו זה את זה בחורים, התחבקו. גיגליו תן

יד להוד רוממותו בולבו".

גיגליו תפס את ידו של בולבו ולחץ כל-כך
חזק שלבולבו זלגו דמעות מעיניו. וכעת
גלומבוסו הביא כבר כסא לנסיך, והעמיד אותו
על הבמה עליה ישבה המשפחה המלכותית.
רק שהכסא עמד בקצה הבמה וכשבולבו
התישב עליו הוא גלש למטה והתהפך יחד עם
הנסיך שזעק בקול רם.

גיגליו דווקא פרץ בקול צחוק גדול ולכך
הצטרפו גם כל יתר הנוכחים. כי כאשר בולבו
נכנס לאולם הוא היה מלא הוד והדר, אך
כאשר נפל והתגלגל הוא נראה בעיני הכל
עלוב, מכוער ומצחיק כל-כך, שקשה היה
להתאפק מצחוק.

כי כאשר בולבו נכנס לאולם החזיק בידו
ורד, אך כאשר נפל, נשמט הורד מידיו.
"הורד, הורד שלי" צעק בולבו. אחד מאנשי

החצר הרים אותו ומסר לנסיך, אשר מיד
הצמיד אותו לדש הבגד. ואז איש לא הבין
ממה בעצם צחקו. נכון, בולבו היה נמוך
ושמנמן, עם פרצוף עגול ונפוח, אבל בסך הכל
הוא לא נראה מכוער או מצחיק.

לבסוף התישבו כולם ושווחו, בולבו עם
המשפחה המלכותית, הקצינים של
קרים-טאטריה עם אלה מפפלגוניה, וגיגליו,
שעמד אחרי כסא המלך, עם הרוזנת גרופנוף.
גיגליו הביט עליה בעיניים רכות וגרם לה
התרגשות רבה.

"הו, נסיכי" היא אמרה "מדוע דיברת
בהתנשאות כזו בפני הוד מלכותם? כמעט
התעלפתי ששמעתי אותך".

"הייתי תופס אותך בזרועותי" אמר גיגליו.
"מדוע התייחסת באכזריות כזו לנסיך
בולבו?" שואלת היא.

אך כאשר בולבו הגיע לחדרו החפצים שלו
כבר היו שם, ומיד בא גם הספר אשר גילח
אותו וגם סדר את תסרוקתו לשביעות רצונו

"כי אני שונא אותו" כך גיגליו.
"אתה מקנא בו כי אתה עדיין אוהב את
אנג'ליקה" צעקה גרוף עם דמעות בעיניים.
"אהבתי אותה, אבל לא עוד" אמר גיגליו
"אני שונא אותה, גם אילו הייתה יורשת של
אלף ממלכות הייתי שונא ובז לה. אבל למה
לדבר על ממלכות, את שלי איבדתי, אני חלש
מדי כדי להלחם עליה, אני ערירי ואין לי ידיד".
"אל תאמר זאת, נסיכי" אומרת גרופנוף.
"חוץ מזה אני מאושר למדי כאן, אחרי כס
המלכות ולא הייתי מחליף את מקומי בעד כל
הון בעולם".
"על מה אתם מדברים שם אחרי הכסא?"
שאלה המלכה. למלכה זו הייתה אמנם נפש
טובה אך לא היה לה עודף שכל. "הגיע הזמן
להחליף בגדים לקראת ארוחת ערב. גיגליו
תוביל את הנסיך לחדרו. הנסיך, אם בגדיך
טרם הגיעו, נשמח לארח אותך גם בבגדים
אלה".

המלאה. כך שכאשר צלצלו הפעמונים
לארוחה, הפמליה המלכותית לא הייתה צריכה
להמתין להופעתו של הנסיך יותר מעשרים
וחמש דקות.

המלך, שלא אהב לחכות,
נעשה ממורמר בזמן
ההמתנה. גיגליו ניצל את
הזמן לעוד שיחה עם
גרופנוף ולא הפסיק
להחמיא לה. אך לבסוף
הודיע הכרוז על בואו של
בולבו נסיך קרים-טאטריה,
וכל החבורה עברה לחדר
האוכל המלכותי.
היתה זו חבורה קטנה. רק

המלך והמלכה, שני הנסיכים, הרוזנת
גרופנוף, ראש הממשלה גלומבוסו וראש
לשכתו של הנסיך בולבו. תהיו בטוחים
שארוחת הערב היתה מצויינת. כל אחד מכם

יכול לתאר אותה לעצמו לפי טעמו הוא.
הנסיכה לא הפסיקה לדבר אל הנסיך בולבו,
שלא הקשיב לה במיוחד, וכל הזמן זלל וזלל
בלי להסיר את מבטו מהצלחת, אלארק פעם
אחת, כאשר גיגליו התיז על בולבו מרוטב
הבצלים.

גיגליו פרץ בצחוק רם כאשר בולבו ניגב את
פניו ואת חזית בגדו, ולא חשב אפילו להתנצל.
כאשר בולבו פנה אליו - גיגליו הביט הצידה.
כאשר בולבו אמר "נסיך גיגליו, האם תכבד
אותי בשתיית כוס יין יחד?" גיגליו אפילו לא
ענה! כל תשומת לבו של גיגליו היתה מופנית
רק לגרופנוף, אשר נהנתה מאד מכך - הייצור
הנבזה. מדי פעם, כשגיגליו הפסיק לרגע
להחמיא לרוזנת, הוא לגלג לבולבו בצורה כה
מופגנת, שאף גרופנוף נזפה בו (אבל
בעדינות!). למזלו המלך והמלכה לא שמעו
אותו, כי הוד מלכותה היתה ממילא קצת
כבדת שמיעה, והמלך היה שקוע באכילה,

ומיצמץ שפתיים ברעש כזה שלא יכול היה לשמוע דבר.

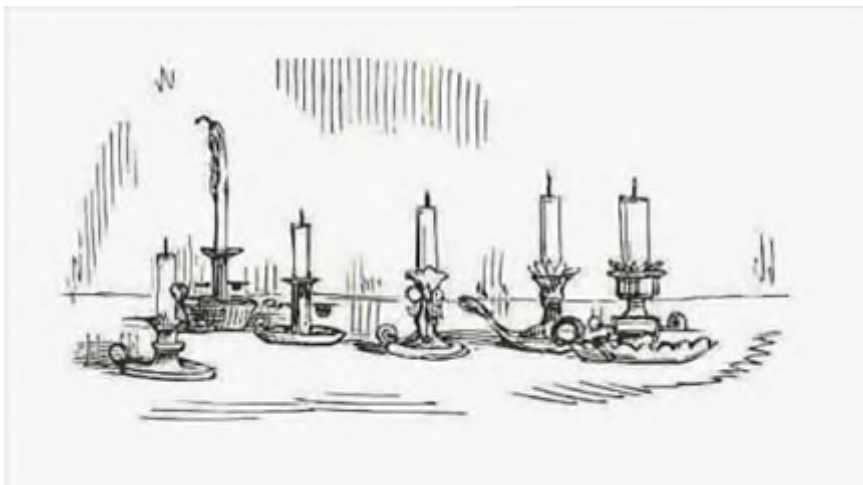
הוד מלכותו והמלכה נרדמו בכסאותיהם אחרי הארוחה ואז גיגליו התחיל להשתעשע עם הנסיך בולבו ולהשקותו בקוניאק, בירה וודקה, אותם שתה בולבו בצמאון. אך תוך כדי כך גם גיגליו נאלץ לשתות יתר על המידה וכך שני הצעירים התבסמו, נעשו רעשנים ושטותיים כששבו וחזרו אל הגברות אחרי הארוחה. ועל כך שילמו ביוקר, כפי שמיד תראו.

בולבו התישב ליד הפסנתר שעליו אנג'ליקה נגנה ושרה. הוא הצטרף לזמרתה וזייף נורא, שפך קפה שהוגש לו, דיבר שטויות ולבסוף נרדם ונחר בקול גדול - חזיר שכמותו. אך אנג'ליקה עדיין ראתה בו את היפה ביותר מכל ייצור אנוש. ללא ספק היה זה הודות לורד שהיה תקוע בדש בגדו. אך האם זו הפעם הראשונה שאשה צעירה רואה קסם בבחור

מגוחר?

גיגליו התקרב לגרופנוף שהיתה בעיניו כל פעם יפה יותר. הוא המשיך להרעיף עליה מחמאות משונות ביותר: היא אישה כל כך יקרה, אין דומה בעולם... מבוגרת ממנו? מה זה חשוב... הוא ישא אותה לאישה, שום אשה אחרת, רק אותה.

לשאת יורש העצר? זאת הזדמנות! המכשפה הנבזית מצאה דף ניר וכתבה: "זה לתעודה שאני, גיגליו, הבן היחיד של סאוויז, מלך פפלגוניה, מבטיח לשאת לאשה את הנפלאה והחסודה בִּבְבֶּרָה גְּרִיסְלֵדָה הרוזנת גרופנוף, אלמנתו של ג'נקינס גרופנוף המנוח".

איך בטסינדה נטלה מחבט חימום מיטות

בטסינדה הקטנה הגיעה לרוזנת גרופנוף
בכדי לתלתל את שערותיה לקראת הלילה.
הרוזנת היתה כה מרוצה מעצמה שאפילו
החמיאה לה ואמרה:
"בטסינדה, היום סידרת לי את תסרוקתי
יפה מאוד. אתן לך מתנה קטנה. הנה חמישה
שי... (רצתה להגיד שילינג, אבל התחרטה)...
הנה טבעת קטנה שמצא... שמונחת כבר זמן
מה אצלי", ונתנה את הטבעת לבטסינדה.
הטבעת התאימה בדיוק לאצבע של
בטסינדה, אך זו אמרה:
"הרי זה דומה לטבעת שתמיד עונדת
הנסיכה".
"אל תבלבלי את המוח, היא נמצאת אצלי
כבר הרבה זמן" אמרה גרוף. "עכשיו עטפי

"מה את כותבת, גרופנוף החמודה" שאל
גיגליו המתרפק על הספה לידה. "הוראות
צדקה שלך, נסיכי היקר, צוו לחלוקת פחם
ושמיכות לעניי עירנו. ראה, המלך והמלכה
נרדמו ולכן מישהו ממשפחת המלוכה צריך
לחתום על כך".
גיגליו יפה הנפש חתם על הניר בלי לקרוא,
והיא טמנה אותו מיד בכיסה. לא קשה לתאר
כמה ששמחה על התחבולה המוצלחת. הנה
היא הפכה לאשתו לעתיד של מלך פפלגוניה
לעתיד. היא לא תדבר יותר עם גלומבוסו אשר
העיז ונישל מכס המלוכה את בעלה!
בערב, כשגרופנוף גמרה כבר לעזור למלכה
ולנסיכה להתפשט, חזרה לחדרה והתחילה
להתאמן בחתימה: "גריסלדה מלכת
פפלגוניה", "ברברה המלכה", "ה.מ. ברברה
גריסלדה" וכו', לקראת היום בו תוכתר
כמלכה.

אותי יפה, ומאחר שזה לילה קר מאוד (שלג ירד מאחורי החלון), לכי לחמם את מיטתו של הנסיך גיגליו. אחר כך תפרמי את שמלת המשי הירוקה שלי, ותתקני את גרבי המשי שלי, ואחר כך את יכולה ללכת לישון. רק תכיני קודם את כוס התה שלי, תזכרי שארצה את התה שלי בשעה חמש בבוקר".

"אולי כדאי שאחמם את מיטות שני הנסיכים?" שאלה בטסינדה.

אך גרופנוף הגיבה רק ב"האו-הרר-האו-הרר!" כי כבר ישנה היטב ורק נחרה. בטסינדה הלכה מיד למטבח, לקחה מחבט חימום המיטות המלכותי ומילאה אותו בגחלים לוחשות. היא אמנם הייתה נערה נחמדה, שמחה, אדיבה ויפה, אך משום מה קרה לה דבר מוזר - כל המשרתות בחדרי השרות התחילו לגדף אותה - מנהלת הבית אמרה שהיא חצופה, ראש המשרתות צעקה שהיא מתגנדרת מדי, הטבחית צעקה שהיא

מתפרכסת בסרטי שערות. לעומת זאת כל המשרתים - הסיס, העגלון, הגנן ואפילו המשרת האישי של נסיך קרים-טאטריה הביטו עליה בהתפעלות ואמרו:

"איך..."
"אלוהים..."
"משהו כזה..."
"או שמיים..."

"כמה יפה בטסינדה זו".

"משכו ידיכם אנשים גסים" אמרה בטסינדה ועם מחבט גחלים בידה המשיכה לחדרי הנסיכים. היא שמעה את קולותיהם בחדר הביליארד. קודם נכנסה לחדרו של גיגליו וחיממה את מיטתו, ואחר כך נכנסה לחדרו של בולבו, ובדיוק כשגמרה עם מיטתו, הנסיך נכנס לחדר.

"או - או - או... איזה יפה...פיה..., איזה יצור מופלא את... את מלאך... את שושנה... את פרח... תני לבולבו להיות הבולבול שלך. נעוף למדבר... עופי איתי... מעולם לא ראיתי

נערה כה מושלמת עם עיניים כחולות כשלך...
את כליל השלמות... קחי אותי... קחי את לבי.
לעולם לא תמציאי מישהו כה נאמן כמוני... היי
שלי... היי שלי - נסיכת קרים-טאטריה... אבא
שלי יסכים מיד. ואשר לאנג'ליקה הג'ינג'ית הזו
- אינני שם עליה יותר".

"שתוק הוד רוממותו, ולך לישון בבקשה!"
אמרה בטסינדה עם מחבט הגחלים בידה, אך
בולבו המשיך: "לא יקירתי... עד שתשבעי
להיות שלי... את... יצור פלא... חדרנית
אלוהית... הנה... אפול לרגליך... כאן כורע
ברך בולבו המלכותי... רק לפניך!" וכן הוא
המשיך.

הופעתו הייתה כל-כך מצחיקה ומגוחכת
שבטסינדה המשועשעת שמה את מחבט
הגחלים על בטנו, מה שגרם לו להזדעק
בצורה שונה לגמרי.

הנסיך גיגליו ששמע אותו מהחדר הסמוך
ויצא לראות מה קורה. וכשראה - התנפל על

בולבו בזעם רב, בבעיטות חזקות, ולא חדל
לבעוט בו עד שהתסרוקת היפה של בולבו
התפרקה לגמרי.

הבעיטות הכאיבו לנסיך, אך הוא נראה הרי
כה מצחיק. אך כשגיגליו סיים ובולבו ברח
לפינה והתכרבל שם - מה אתם חושבים עשה
גיגליו? כרע ברך בפני בטסינדה, לקח את
ידה, וביקש לקבל את לבה ולשאת אותו
לאישה מיד, אבל מיד.

חשבו-נא על בטסינדה, שליבה יצא לגיגליו.
היא אהבה אותו עוד מאז המפגש הראשון בגן
הארמון כששניהם היו רק ילדים.

"הו, בטסינדה האלוהית" כך גיגליו "איך
חייתי חמש עשרה שנה בקרבתך ולא הרגשתי
בשלמותך? איזו אשה יכולה להשתוות לך בכל
אירופה, אסיה, אפריקה ואמריקה, אפילו
באוסטרליה, למרות שזו האחרונה טרם גילו?
אנג'ליקה - פוי, גרופנוף - הה, הה, המלכה -
הי - הי - לא, את המלכה שלי, את המלאכית

אותם היא זורקת על גיגליו, התחיל לבכות ולמרוט את שערותיו עד שהן כיסו את כל רצפת החדר כולה.

כעת שני הנסיכים התחילו בויכוח סוער ואף במריבה ובטסינדה העדיפה להסתלק מהחדר, בהשאירה את מחבט הגחלים על הרצפה. "אתה הרברבן השמן המורט את שערותיך, תצטרך להשיב על העלבון לבטסינדה. עליך לכרוע ברך בפני נסיכת גיגליו ולנשק את

האמיתית".

"אבל הנסיך, הרי אני רק משרתת פשוטה" אמרה בטסינדה, אך יחד עם זאת מרוצה מאד.

"האם לא דאגת לי בזמן מחלתי? לא סידרת את מיטתי? לא הבאת לי עוף צלוי ורפרפת" ממשיך גיגליו.

"כן נסיכי וגם תפרתי כפתורים בחולצת הוד רוממותו" אמרה הנערה.

כשהנסיך בולבו, שכעת התאהב ממש בבטסינדה, שמע כל זה, וכשהרגיש במבטים

ידיה!"

"היא לא נסיכת גיגליו" צועק בולבו "היא
תהיה נסיכת בולבו, היא ולא אחרת תהיה
נסיכת בולבו!"

"אתה מאורס לבת הדודה שלי, אנג'ליקה!"
צועק גיגליו.

"אני שונא את בת דודתך!" משיב בולבו.
"אתה תתנצל על העלבת בטסינדה!" נוהם
גיגליו.

"אהרוג אותך!"

"אשכיב אותך בקבר!"

"אוריד לך את הראש!"

"עוד נראה" אומר גיגליו. הוא הרים את

מחבט הגחלים מהרצפה, נשק אותו, כי הרי
בטסינדה החזיקה אותו בידיה, ובריצה ירד
במדרגות. אבל שם ראה את הוד מלכותו
המלך וואלורוסו, אשר עיכב את בטסינדה
והרעיף עליה מחמאות.

כי המלך שמע את הרעש שבקומה העליונה

והריח ריח שריפה (זה היה ממחבט הגחלים
שבטסינדה הניחה על הרצפה), והלך לבדוק
מה קרה.

"אולי הנסיכים מעשנים סיגרים, הוד

מלכותו" אמרה בטסינדה.

"נערתי החמודה" כך המלך (כמו כל יתר

הגברים) "שכחי מהצעירים האלה, הביטי
באציל זה, בגיל עמידה, שבזמנו ראו בו צעיר
די יפה".

"איך אדוני, ומה תגיד הוד מלכותה?" זעקה

בטסינדה.

פרק 10

איך התלקח זעמו של המלך וולורוסו

הגחלים התחילו לחמם את ישבנו של המלך
והוא התאושש וקם.

אך אין נראה פרצופו! איזה מראה איום!
המכה של גיגליו עקמה לגמרי את אפו! ...הוא
חרק שיניו בכעס רב.

"הי, קראו מיד למפקד המשמר" זעק תוך
רקיעה ברגל. "הדזוף" אמר והוציא טופס
הוצאה להורג מכיס החלוק שלו, "הדזופי
הטוב. לך מיד ועצור את הנסיך. תמצא אותו
בקומה העליונה של הארמון. הוא העיז לחולל
את כבוד המלך ולשטח אותי עם מחבט
גחלים. כרות את ראשו! ראה שזה יעשה ופקח
על כך במו עיניך, כי אחרת תשלם בראשך.
המ - הו - הה - זה באחריותך!"
המלך אסף את שולי החלוק שלו ושב

"הוד מלכותה" הצטחק המלך "שיתלו
אותה, את הוד מלכותה. האם אני לא השליט
היחיד של פפלגוניה? האם אין לי גרדומים,
תליינים, קרדומים, חבלים? האם אין לי שקים
בהם ניתן להכניס את האשה? האם נהר לא
עובר סמוך לארמוני? אמרי רק מילה אחת
ותהי שלי, הגברת שלך בשק בנהר, ואת
שותפה ללבי ולכס המלכותי!"

כשגיגליו שמע את הדברים, שכח את כל
הכבוד לו זכאי, כרגיל, ראש המדינה, הרים
את מחבט הגחלים ודפק בו במלך, אשר
השתטח על הארץ כמו לביבה. הנסיך רץ
וברח מיד, בטסינדה הרימה זעקה גדולה
והמלכה, גרופנוף ואנג'ליקה - כולן יצאו
מחדריהן. והנה ראו את הבעל, האב והאדון
במצב שכזה!

לחדריו, יחד עם הגברות.

סרן הדזוף אהב מאוד את נסיך גיגליו
ופקודת המלך העציבה אותו מאוד. "גיגליו,
גיגליו המסכן" חשב, ודמעות זלגו מעיניו

והתגלגלו לאורך שפמו "הה, נסיכי האציל, איך
תוכל ידי לגרום למותך?"
"עשה מה שנאמר לך" שמע פתאום קול

נשי. זו היתה גרופנוף, אשר יצאה בדיוק
מחדרה. "המלך ציווה עליך לתלות את הנסיך
- ובכן - תלה את הנסיך!"
"אינני מבין אותך" אמר הדזוף, שלא היה
פיקח במיוחד.

"טפש, האם אמר לך איזה נסיך?" שאלה

גרופ

. "לא, וודאי שלא אמר"

ענה הדזוף.

"טוב, אז עצור מיד את

בולבו ותלה אותו".

רעיון זה מצא חן מאוד

בעיניו של הסרן. הוא

כמעט ורקד מרוב אושר.

"ציות היא חובת החייל"

אמר, "ראשו של בולבו

מתאים מאוד", והלך

לעצור את הנסיך מיד

בבוקר השכם.

לראש לשכתי, הוא יהיה הנציג שלי. אני בטוח

שבקרוב תראה איך אני מוריד את ראשו
החצוף של גיגליו. מהר, אני צמא לדם שלו, הו
- הו - האו!" ובולבו נראה פראי כמו אריה.
"סליחה, אדוני, אבל לפי הצו שבידי עלי
לאסור אותך ולמסור אותך ל...תליין". "מה...
איך... אישי הטוב... עצור" זה היה כל
שהספיק לומר בולבו, כי השומרים תפסו אותו,

הוא דפק בדלת. "מי שם?" שאל בולבו.
"סרן הדזוף? בקשה, כנס, המתנתי לך, אני
שמח לראותך". בולבו סבר שהסרן בא מטעם
גיגליו להזמין אותו לדו-קרב.
"סְלִיבוץ, ראש הלשכה שלי ייצג אותי" אמר.
"אלף סליחות, הוד רוממותו, אך הפעם
תצטרך לייצג את עצמך ולא כדאי להעיר את
ברון סְלִיבוץ?
בולבו קיבל את דבריו בקרירות. "ובכן באת
בענין הזה עם גיגליו?"
"כן, בדיוק" אמר הסרן "יש לזה קשר עם
גיגליו"

"אז מה אתם מציעים - חרבות או
אקדחים?" שאל בולבו "ידי טובה באלה וגם
באלה, אני סבור שאגבר על הנסיך גיגליו, כפי
ששמי הוד רוממותו המלכותית הנסיך בולבו!"
"דומני כי נפלה טעות, אדוני" אמר הדזוף
"העסק מתבצע אצלנו בקרדומים".
"קרדום? גם זה טוב," אמר בולבו "קרא

פרק 11

מה עשתה גרופנוף לגיגליו ולבטסינדה

גרופנוף שמעה מה קרה למלך והבינה שגיגליו עלול להענש. לכן קמה מוקדם בבוקר בכדי לטקס עצה איך להציל את בעלה (כפי

קשרו מטפחת לעיניו ועל פיו, והובילו אותו אל הגרדום.

המלך שראה דרך החלון איך מובילים אותו, אמר לגלומבוסו, ראש הממשלה "טוב - זה הסוף של גיגליו. בואו נאכל ארוחת בוקר." מפקד המשמר העביר את האסיר לראש המשטרה, האחראי להוצאה לפועל על צווים מלכותיים ומסר לו את טופס המלך:

*מיד להוריד את ראשו של האסיר
הזה, בפקודה - וולורוסו ה-XIV.*

"אבל זאת טעות" טען בולבו, אשר לא הבין כלום.

"שטויות" אמר ראש המשטרה "קראו מיד לג'קי התליין".

וכן העלו את בולבו לגרדום, שם המתין לו כבר התליין עם גרזן ענק, שהיה מוכן תמיד, לכל מקרה שיזדמן.

אך כעת נחזור לגיגליו ולבטסינדה.

שטפשה זו כבר קראה לנסיך). היא מצאה אותו מתהלך בגן ומנסה להמציא מילים המתחרזות עם שמה של בטסינדה אהבתו (טינדה ולינדה היה כל שהעלה בראשו). הוא כבר הספיק לשכוח מה קרה אמש, וזכר רק שבטסינדה היא המופלאה שבעולם.

"ובכן, גיגליו יקירי" אמרה גרוף.

"ובכן גרוף יקרה" לגלג לעומתה גיגליו.

"חשבתי מה עלינו לעשות בכדי להוציא אותך מהצרה הזו. אתה חייב לברוח מהארץ."

"מה? לברוח מכאן בלי אהובתי? לא, לעולם לא, הרוזנת" אומר הוא.

"הו כן, היא תתלווה אליך, נסיכי היקר"

אמרה גרוף בנימה מפתה. "אבל קודם עליך לקחת את תכשיטי הוריק המלכותיים וגם את אלה של המלך והמלכה הנוכחים, הם שייכים לך. הנה המפתח, יקירי, אתה הרי המלך החוקי של פפלגוניה ואשתך תהיה המלכה."

"היא תסכים?" שאל גיגליו.

"וודאי, וכשתקח את התכשיטים לך גם לדירה של גלומבוסו. שם תחת המיטה תמצא כמה שקים, המכילים מאתיים שבע עשרה מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים וששה פני, הכל שייך לך. הוא לקח אותם מחדרו של אביך המלכותי, ביום מותו.

עם זה - נעוף!"

"נעוף? אנחנו?" שאל גיגליו.

"כן, אנחנו, אתה וארוסתך, כלתך, אהבתך, גרופך" אמרה הרוזנת תוך חיוך מרושע.

"את כלתי?" צעק גיגליו, "את, היצור הנבזה, האשה המכוערת?"

"כן, הרי אתה זה שנתת לי את המסמך המבטיח חתונה!"

"לכי מכאן, אישה זקנה, אני אוהב את בטסינדה ורק אותה!" ובצעקה גדולה רץ גיגליו מהחדר.

"הה, הה", צעקה אחריו גרוף, "הבטחה היא

"הנבזית" - אמרה המלכה.

"המופקרת" - הוסיפה אנג'ליקה.

"מפלצת" - כך גרופנוף.

"אינני רוצה לראות אותך יותר".

"הסתלקי מכאן".

"צאי מיד מהארמון".

אכן דברים מצערים קרו לבטסינדה בעקבות

הבטחה, ויש לקיים אותה. כאלו הם חוקי
פפלגוניה, ואשר למפלצת הקטנה הזו,
השועלה המרושעת בטסינדה, כפזית הטובה -
עוד נראה, הוא יחפש הרבה זמן אחריה. על
דברתי. הוא אינו יודע שבטסינדה היא...."
היא מה? - עכשיו תראו....

בטסינדה המסכנה קמה בשעה חמש בבוקר
החורפי הקר כדי להביא לגבירתה האכזרית
את כוס התה שלה. אך היא מצאה את גרופ
במצב רוח רע. הרוזנת נתנה לה מכות ללא כל
סיבה, בזמן שבטסינדה עזרה לה להתלבש,
אך זו היתה כבר רגילה לכך ולא חשדה
בכולם. כאשר אחרי זמן מה נשמע צלצול
הפעמון מחדרה של המלכה - מיהרה ללכת
לשם. היא נכנסה והשתחוה בנימוס. בחדר
היו כל שלושת הגברות: המלכה, הנסיכה
אנג'ליקה וגרופנוף, ומיד כשבטסינדה הופיעה
הן התחילו:

פרשת מחבט הגחלים. המלך הציע לשאת אותה - מובן שזה הרגיז את המלכה. בולבו התאהב בה, מה מובן שאנג'ליקה זעמה. גם גיגליו התאהב בה וגרוף רעדה מזעם!

"הורידו מיד" { מטפחת
נעלים
חלוק } שנתתי לך"

והתחילו למרוט את בגדיה של בטסינדה.
איך תעיזי { המלך?
הנסיך בולבו?
הנסיך גיגליו? } קראו המלכה
לפלרטט עם

"תני לה את הסמרטוטים בהם מצאנו אותה" קראה המלכה.

"רק שתחזיר לי את הנעלים שנתתי לה ברוב נדיבות" קראה הנסיכה.

ואמנם נעליה היו גדולות מדי לרגלי בטסינדה.

"בואי איתי, נערה עלובה" אמרה גרוף וסחבה את בטסינדה לחדרה. היא פתחה את קופסת הזכוכית בה שמרה כל הזמן את שארית בגדיה של בטסינדה ואת הנעל היחידה שלה.

"קחי את הסמרטוטים האלה, קבצנית שכמותך, והורידו את הבגדים היפים ששייכים לאנשים הגונים כמונו." וגרוף ממש קרעה מעל בטסינדה כמעט את כל לבושה וגירשה אותה מהבית.

בטסינדה התעטפה, כמה שרק אפשר, בסחבה שעליה היו עוד רקומות האותיות נס.... חוס... בקצה הקרע. ואת הנעל הקטנה - מה יכלה לעשות בה? עדיין היה קשור אליה חוט, ולכן תלתה אותה מעל צווארה.

"אולי תני לי זוג נעלים ישנות, גבירתי, הרי שלג בחוץ" בכתה בטסינדה.
"לא, בשום אופן, לא כלום!" צעקה גרוף ועם מקל גירשה אותה במורד המדרגות, דרך חדר

הכניסה ואל הרחוב הקר.

אבל פיה אחת קטנה שהזדמנה שם, אולי במקרה ואולי לא, חיממה את השלג, כך שבטסינדה לא הרגישה את הקור.

"ועכשיו התלבשו לארוחת בוקר" אמרה המלכה.

"אמא - איזו שמלה ללבוש? הוורודה או הירוקה?" שאלה אנג'ליקה. "מה יאהב יותר הנסיך בולבו?"

"גברת וו' (כך קרא המלך לאשתו) צווי להכין נקניקיות לארוחת בוקר", קרא הוד מלכותו מחדר ההלבשה, "זכרי כי אנו מארחים היום את הנסיך בולבו". וכולם הלכו להתכונן לארוחה.

הגיעה השעה תשע וכולם התאספו בחדר האוכל, ורק בולבו לא הגיע. הקומקום רתח, הלביבות הוערמו על הצלחת - כל כך הרבה לביבות וגם ריבת תות שדה, וביצים, קפה,

ואפילו נתחי בשר קר. והנה מרמוניטו הטבח מביא נקניקיות שהפיצו ריח מעורר תאבון. "איפה בולבו?" שאל המלך את ראש לשכת הנסיך "אמור איפה הוד רוממותו?"

ראש הלשכה אמר שהוא דווקא הביא לחדרו את כלי הגילוח והבגדים ואת יתר הדברים והנסיך לא היה בחדר. הוא הניח שהוד רוממותו יצא לטייל.

"יצא החוצה לשלג עוד לפני ארוחת הבוקר? זה בלתי אפשרי" אמר המלך, תוך שיפוד נקניקיה. "אנג'ליקה, הנה התכבדי באחת". הנסיכה שמאד אהבה נקניקיות שמה לה אחת בצלחת ורצתה לנגוס. אבל באותו הרגע נכנסו לחדר הסרן הדזוף וראש הממשלה גלומבוסו, שניהם מוטרדים ביותר. "אני חושש, הוד מלכותו..." התחיל גלומבוסו.

"שום עסקים לפני ארוחת בוקר, גלום", אמר

"אמרת לי לתלות את הנסיך, כמובן לקחתי
את בולבו המכוער" אמר הדזוף "הרי לא
תיארתי לרגע שתרצה להרוג את בן
משפחתך, בשר מבשרך".
בתשובה השליך המלך את כל צלחת
הנקניקיות לראשו של הדזוף, והנסיכה זעקה

המלך "קודם הארוחה, אחר כך עסקים.
מלכתי - לשים לך כפית סוכר?"
"אדוני, אני חושש שאם נמתין עד אחרי
הארוחה, יהיה מאוחר מדי" אמר גלומבוסו.
"הוא, הוא... יתלה בתשע וחצי".
"אל תדבר על התליה בזמן הארוחה, אדם
גס שכמותך" אמרה הנסיכה, "קצת חרדל,
בבקשה; מי יתלה?"
"אדוני, זה הנסיך" לחש גלומבוסו למלך.
"אמרתי כבר, עסקים אחרי הארוחה" אמר
המלך בעצבנות.
"אבל תפרוץ מלחמה, אדוני, זה דבר בטוח"
אמר שוב ראש הממשלה, הרי אבא שלו,
המלך פדללה..."
"אבא של מי?" אמר המלך "פדללה אינו
אבא של גיגליו; אחי, המלך סאוויז היה אבא
של גיגליו".
"אבל הרי תולים את נסיך בולבו ולא את
נסיך גיגליו" אמר גלומבוסו.

בקול גדול ונפלה מתעלפת.

"התיזי עליה קצת מים מהקומקום" אמר המלך.

המים החמים עוררו מיד את הנסיכה. המלך הביט בשעונו, השווה אותו עם השעון בטרקלין, ואחר-כך עם השעון שבמגדל הכנסיה בכיכר שממול. אחר-כך שוב הביט בשעון הכיס שלו. "השאלה" אמר "היא האם אני זריז או אני איטי. אם אני איטי - הבה נמשיך בארוחה. אבל אם אני זריז, יש אולי עדיין אפשרות להציל את בולבו. זאת באמת טעות איומה, הדזוף, ובא לי לתלות גם אותך". "אבל אדוני, רק עשיתי את חובתי כחייל; מילאתי פקודה. הרי לא תרצה לדון אותי למיתה אחרי ארבעים ושבע שנות שירות נאמן".

"לכו כולכם לעזאזל, הרי בזמן שאתם מתווכחים, שם תולים את בולבו שלי!" זעקה הנסיכה.

"נכון, באמת הילדה הזו תמיד צודקת ואני כל-כך מפוזר" אמר המלך והעיף שוב מבט בשעונו. הה, הנה שומעים את התופים, כנראה הכל אבוד".

"הה, אבא אל תהיה טפש. כתוב מיד צו מניעה ואני ארוץ איתו לשם!" זעקה אנג'ליקה והגישה דף ניר, עט ובקבוק דיו. "לכל הרוחות איפה המשקפים שלי" צעק השליט. "אנג'ליקה, רוצי לחדר השינה שלנו, מתחת לכרית שלי, שלי לא של אמא, מונח צרור מפת.... נו כמה שהן קצרות רוח, הנערות האלה". אבל אנג'ליקה כבר רצה לחדר המיטות ותכף חזרה עם המפתחות. "ועכשיו, אוצרי, חזרי והוציאי מהמגירה בשלחן העבודה שלי את המשקפים. אילו הקשבת לי קודם.... והיא שוב בורחת...אנג'ליקה, אנג'ליקה". כשהוא קרא בקול רם, אנג'ליקה ידעה שצריך לציית ואמנם חזרה. "אנג'ליקה, כמה פעמים אמרתי לך כבר: כשאת יוצאת

מהחדר סגרי את הדלת, זה הכל..."
לבסוף המשקפים וכל יתר האבזרים היו
בידי המלך, הוא טבל את הציפורן בדיו וחתם
על כתב שחרור. אנג'ליקה תפסה את המסמך
ורצה מהר.
"מוטב שתשארי כאן, חביבתי" קרא אחריה
הוד מלכותו, "שבי וגמרי את הלביות, ממילא
כבר מאוחר, הגישי לי את הריבה. בום-בום
השעון כבר מצלצל למחצית השעה, ידעתי
שכך יהיה".
אבל אנג'ליקה רצה, רצה ורצה. קודם
ברחוב הארמון, אחר כך ברחוב השוק
ושמאלה דרך הגשר, למבוי סתום ובחזרה,
וסביב המבצר, וימינה ליד הפנס הגבוה, דרך
רחוב הסנדלרים, ולבסוף לכיכר - היא הגיעה
לכיכר הוצאה להורג בדיוק כשהתליין הניף את
הגרזן מעל ראשו של בולבו. ובאותו הרגע היא
קפצה על הגרדום וצעקה "דחיה, דחיה!".
"דחיה!" התחילו לצעוק כל האנשים סביב.

אנג'ליקה חיבקה את בולבו בזרועותיה בלי
לשים לב לכללי הטכס וצעקה "או, נסיכי,
אהבתי, אדוני, בולבו שלי, הנה אנג'ליקה שלך
הגיעה בדיוק כדי להצילך, בכדי למנוע שינותק
פתיל חיך הצעירים. לולא הספקתי והיו
ממיתים אותך, הייתי מתה גם אני ומברכת
את המוות שיאחד אותנו".
"טוב, זאת שאלה של טעם אישי" אמר
בולבו, שהיה נבון מאוד, מופתע ומבולבל.
תגובתו היתה כה מוזרה שהנסיכה שאלה
לסיבת התרגשותו.
"אומר לך את האמת, אנג'ליקה" כך בולבו
"מאז שהגעתי הנה היו כה הרבה ריבים,
ויכוחים, התנגשויות וכריתות ראש, שאני נוטה
לחזור מיד לקרים-טאטריה מולדתי".
"אבל רק איתי, בולבו שלי! כי בכל מקום בו
אתה נמצא שם קרים-טאטריה בשבילי, בולבו
האמיץ, היפה שלי".
"טוב, טוב, ובכן אני מניח שעלינו להנשא"

אמר בולבו "דוקטור, באת לומר הספד ולהתפלל לקראת מותי. עכשיו תוכל לחתן אותנו. מה שמוכרח להיות, זה יהיה. זה אולי יספק את אנג'ליקה ואז יהיה לנו שקט ונוכל ללכת חזרה לארוחת בוקר".

במשך כל זמן מאסרו ותחילת ההוצאה להורג החזיק בולבו בפיו את הורד. זה היה הורד של הפֶּיה ואמא שלו אמרה לו כי אסור לו להפרד ממנו. הוא החזיק אותו בשיניו גם כשהניח את ראשו על הסדן, בתקווה שנס כלשהו יציל אותו. אבל כשהתחיל לדבר אל אנג'ליקה שכח את הורד והוא נפל מפיו. אנג'ליקה התכופפה והרימה אותו. "ורד נפלא שקישט את פיו של בולבו שלי" אמרה "לעולם, לעולם לא אפרד ממנו". והניחה אותו על חזה. בולבו לא יכול עכשיו כבר לבקש אותו בחזרה. הכל הלכו עכשיו להמשיך בארוחת בוקר. וכשהלכו נראה היה לבולבו שאנג'ליקה נעשית יפה יותר ויותר

עם כל צעד.

הוא התלהב מאוד עד החתונה; ומוזר הדבר - אנג'ליקה דווקא פחות. הוא כרע ברך, נשק את ידה, החמיא, זעק בהערצה, והיא דווקא חשבה שכדאי עוד לחכות, שאולי הוא כבר לא כל-כך נאה; להפך, אולי קצת מכוער, לא חכם - אפילו טפש ולא כל-כך מחונך כמו גיגליו, להפך, אפילו המוני...

לא אוכל להגיד מה אנג'ליקה חשבה עוד, כי המלך וולורוסו הרים את קולו: "מספיק, די עם השטויות האלה, קראו להגמון ומיד נחתן את הנסיכה עם הנסיך!". וכך הם נישאו ואני סבור שלמרות הכל הם נשאו מאושרים.

בכל זאת בטסינדה היתה מאוד עצובה ומדוכאת.

וכך נסעו ונסעו דרך היער, בין עצי אורן עמוסי שלג, עד שבסוף ראו אור הבוקע מחלונות הבקתה. כשהגיעו אליה נכנסו פנימה. חוטב העצים היה איש זקן מאוד. הוא ישב דווקא לארוחת ערב עם הילדים הרבים שלו, וכולם אכלו לחם ושתו חלב חם. כשנכנס האח הגדול קפצו כל הילדים ושמחו לקראתו. הם היו ילדים טובים והאח הביא להם צעצועים מהשוק. וכשראו את הנערה שבאה איתו, הובילו אותה אל הקמין החם, שפשפו את רגליה הקרות והאכילו אותה לחם וחלב. "ראה, אבא" קראו "איזה רגלים עדינות לנערה זו, ואיזה בגד עדין היא לובשת. למרות שהוא קרוע, הרי הוא דומה לזה שמצאת פעם ביער, כשהמלך פדללה צד את האריות. וראה - הרי הנעל שעל צווארה דומה לזו שהראית לנו כבר כל-כך הרבה פעמים - נעל קטיפה סגולה".

איך נמלטה בטסינדה ומה קרה לה

בטסינדה הלכה והלכה, עברה את שערי העיר ויצאה לדרך המובילה לקרים-טאטריה. לידה עבר תחילה רכב מפואר, רתום לארבעה סוסים, והיא חשבה, כמה טוב היה לנסוע ברכב כזה, אך הוא עבר על ידה בלי לעצור. אבל זמן קצר אחר-כך עברה לידה עגלה ריקה, החוזרת מהשוק. העגלון, בחור צעיר ואדיב, ראה את הנערה היפה, המדדה בדרך ברגלים יחפות, והציע לה לעלות לעגלה. בדרך סיפר לה שהוא חי ביער עם אבא חוטב עצים ועם אחים קטנים, והזמין אותה אליהם הביתה. כל הדרכים היו היינו-הך לבטסינדה והיא קיבלה את הצעתו ברצון. הוא כיסה בשמיכה את רגליה היחפות וגם נתן לה קצת לחם ונקניק ובכלל היה נחמד מאוד אליה. אך

"מה אתם מקשקשים שם" אמר הזקן "איזה בגד ונעל?"

ואז בטסינדה הסבירה שהבגד והנעל היו עליה כאשר היא הגיעה העירה בפעם הראשונה. ושהאנשים אצלם גרה מאז, גירשו אותה מסיבה לא מובנת, לבושה רק בבגדיה הישנים. היא גם זכרה במעורפל, כמו בחלום, שהיא חיה פעם במערה עם אריות, ולפני זה בבית יפה, כמעט כמו זה של המלך בעיר. דברי בטסינדה הדהימו את הזקן. היה מעניין לראות כמה שהוא נדהם.

הוא הוציא את קרע הבגד והנעל שהחזיק כל הזמן אצלו, והשווה עם אלה של בטסינדה, והנה - בנעל אחת כתוב היה:

"הופקינס, הסנדלר של משפחת המלוכה" וגם בנעל של בטסינדה היה כתוב: "הופקינס, הסנדלר של משפחת המלוכה". ובקטע של תווית על הבגד של בטסינדה ראה רקום: "נסי... רוס... ועל תווית הקרע השני "...כה

....לבה, מס' 246"

וכששם את שתי התוויות יחד קרא: "נסיכה

רוסלבה, מס' 246".

ואז הוא ניגש לשולחן כתיבה ומהמגירה הוציא גרב וממנה מטבע של חמישה שילינג עם קלסתר של המלך קאוּלְפיוֹכָה, וראה שפני

הנערה דומים בדיוק לאלה של המלך. כשחוטב העצים הזקן ראה זאת, כרע ברך וצעק: "הו נסיכתי, הו גבירתי הנדיבה, את המלכה האמיתית, החוקית, של קרים-טאטריה. אני מכיר בך, אני מברך אותך", ולאחר נאמנותו נגע שלוש פעמים עם אפו באדמה והניח את רגלה על ראשו.

"איש זקן, אם כך אתה בודאי אחד האצילים
מחצר אבי המלך"; למרות הופעתה הצנועה
תחת השם בטסינדה, הרי הוד מלכותה
רוֹסְלָבָה, מלכת קרים-טאטריה, ידעה את
מנהגי כל העמים הזרים.
"אכן, אמת מלכתי, אני הלורד סְפִינְצ'י,
חוטב עצים כבר חמש-עשרה שנה, מאז
שהרודן פֶּדֶלְלָה (ימח שמו וזכרו, הפושע
הזדוני) נישל אותי מתפקידי כלורד הראשון".

"הלורד הראשון, שומר של קיסם השיניים
וקופסת הטבק המלכותיים. אני זוכרת
שמילאת את התפקידים האלה בזמן שלטונו
של המלך, אבי. אתה מוחזר כעת לתואר
ותפקיד הזה. אני מעלה אותך לאביר מסדר
הדלעת בדרגה שניה (הדרגה הראשונה
שמורה רק למלכים ונסיכים). קום מרקִיז
סְפִינְצ'י", ומאחר שלא היה כל חרב תחת ידה,
המלכה תפסה מצקת מקערת המרק ובהידור
רב סבבה אותה מעל לראשו של האציל הזקן.
דמעות זלגו מעיניו של האיש ויצרו שלולית
גדולה על רצפת הבקתה. והילדים שלו הלכו
באותו הלילה לישון כאדונים וגבירות
בֶּרְטוּלֹמְאוּ, אוֹבֵלְדוּ, קֶטְרִינָה ואוֹטֵבִיָּה סְפִינְצ'י.
הוד מלכותה גילתה ידע מפליא בהיסטוריה
ובמיוחד בתולדות ממלכתה, ובתולדות
שושלות האצילות. "בית בְּרוֹקוֹלִי בוודאי נשאר
נאמן לנו" אמרה "נברך את בואם לחצר
המלוכה. האם בית האֶרְטִישוֹק נשאר איתנו

המדינה.

אלה היו לרוב אנשים זקנים, כך שהוד מעלתה כלל לא חשדה שתעורר בהם אהבה ולהט כאלה, והיא התהלכה ביניהם בלי להיות

מודעת להתרגשות, אותה גרם להם יופייה. עד שלורד אחד, עיוור, גילה לה את הדבר,

אף הוא? סְאוֹרְקֶרְאוֹיט הם שלנו - תמיד היו מקובלים באולמות המלך קאוולפיורה. " וכך היא עברה ברשימת האצילים ובני המעמד הגבוה, עליהם למדה בעת גלותה. מרקִיז ספינצ'י הזקן טען שאינו בטוח בכולם. כל הארץ סבלה תחת ידו הרודנית של פדללה. אבל הוא שלח אחדים מילדיו, שהכירו את היער ויכלו ללכת בו גם בלילה, למצוא ולהזעיק אציל זה או אחר. וכאשר הבן הגדול סיים לטפל בסוס, האבא ציווה גם עליו לנעול את מגפיו ולרכב לאחדים מבני האצולה. כשהבחור הצעיר שמע את מי אסף בעגלתו כרע אף הוא על הברכיים ושם את רגלה של המלכה על ראשו. גם הוא הזיל דמעות - שלולית שלמה, כי היה מיד מאוהב בה. כך היו כל אלה שראו אותה, גם האדונים ברטולומאו ואובלדו, אשר מרוב קנאה הלכו מכות. כך גם התרגשו כל האצילים שנשארו נאמנים לבית קאוולפיורה אשר באו עכשיו מכל קצוות

פרק 13

איך הגיעה המלכה רוסלבה לטירתו של הוגינרמו הנועז

מאחר והמלכה רוסלבה לא יכלה לחלק כל דברי ערך (לא היה לה הרי ולא כלום) היא העניקה תארים של אבירי הדלעת, מרקזים, ברונים ותוארי אצולה אחרים. והם עשו לה כתר מניר ובגד קטיפה מכותנה ורבו ביניהם על הבכירות שלהם בחצר המלוכה - איזה ריבים והתנגשויות הלכו שם!

המלכה המסכנה התעייפה מאוד מהכבוד שהעניקו לה ולפעמים התגעגעה לזמנים בהם היתה רק משרתת אצל גבירות אחרות. ובכל זאת עמדה יפה בתפקידה ומילאה את המצופה ממנה.

מאחר שהמלך פדללה לא היה בבית, הרי הצבאות שלו לא באו לקראת צבא הנאמנות

ומאז תמיד כיסתה את פניה בצעיף, בכדי שאנשים לא יגזימו באהבה אליה.

ועכשיו היא התחילה לנדוד בין טירות האצילים, ואלה גם ביקרו זה את זה וערכו אסיפות, בכדי לחלק את המדינה ביניהם, ולהכין כרזות, והצהרות, והצהרות נגד, ולהחליט מי ממפלגת האופוזיציה יש להוציא להורג כאשר המלכה תגיע לשלטון. כל זה לקח כשנה עד שהיו מוכנים לתזוזה. כאמור רובם היו זקנים מרודים והם הלכו בכל הארץ תוך נפנוף חרבות ודגלים ושרו "אל נצור המלכה", ומאחר שפדללה היה דווקא בחוץ לארץ, יכלו לעשות זאת כאוות נפשם. העם התלהב תחילה מאוד כשראה את המלכה, אך בסופו של דבר רובם נרגעו, כי נזכרו שבתקופת המלך קאוולפיורה המסים לא היו פחות כבדים מאלה שבזמן פדללה.

של המלכה. זה התנהל כפי שרק השגרן של הקצינים איפשר, ואמנם היו בו כפליים קצינים מחיילים. וכך הם הגיעו לאחוזתו של אחד האצילים רבי-עוצמה, הרוזן הוגינְרְמו, אשר אמנם לא הכריז על נאמנותו למלכה, אך האמינו שיצטרף אליהם, כי תמיד רב עם המלך פדללה, ונחשב לאויבו המושבע. הרוזן הוגינְרְמו היה לוחם אמיץ ועז. כשהגיעו לשערי אחוזתו, האציל הזמין את הוד מלכותה אליו. הוא היה איש רב ממדים, שאת קסדתו נאלצו לשאת שני עבדים חזקים. הרוזן כרע ברך לפני המלכה ואמר: "גבירתי הנכבדה ביותר. אצילי קרים-טאטריה מלאיי הוקרה לכל נושאי הכתר. אצילותנו היא בהכרח אצילותך. הוגינְרְמו כורע ברך בפני האשה הראשונה בין אצילי המדינה".

והיא ענתה: "הנך אדיב ביותר הרוזן הוגינְרְמו העזוז", אך בלבה חששה מאוד מפניו, כי עיניו זעפו מבין שערות ראשו ושפמו

האדיר.

"הרוזן הראשון של האימפריה מברך את השליט" המשיך הרוזן "גבירתי, ידי חופשית ואני מציע אותה, את לבי ואת חרבי לשרותיך. שלושת הנשים שלי קבורות בין קברי אבותי.

האחרונה אבדה כבר לפני שנה, ולבי משתוקק לבת זוג. אנא - תהי שלי, ואני מבטיח לך

פרצה מפיו ובאותו הזמן הוציא מילים
ומשפטים כה חזקים, רמים ומגונים שלא ניתן

אפילו לכתוב אותם.
"ה-ר-ר-ר, נדחה! חזיז ורעם! הוגינרמו
העזוז נדחה! בכל העולם ישמע, יתפרסם
זעמי! ואת, גבירתי, את תצטערי מעל הכל!"
הוא בעט בשני העבדים השחורים שלו ורץ

להביא בפניך את ראשו של המלך פדללה
כמתנת נישואים, ואת עיניו ואפו של בנו,
הנסיך בולבו, ואת ידו הימנית ואוזניו של הרודן
המתועב, וואלורוסו, שליט פפלגוניה, אותה
נצרף לממלכתך. אינני מעלה על דעתי
אפשרות שתסרבי. אימרי כן, הוגינרמו אינו
רגיל לסירובים. הרי לא יתכן שתסרבי, כי
התוצאות תהינה איומות. הכעס יהיה נורא,
רודנות מפחידה, העם יסבול עינויים, עוני,
מיסוי, כתוצאות זעמו של הוגינרמו! אני כבר
רואה את הסכמתך בעיניך היפות - הברק
שלהן ממלא אותי באושר!"
"הו אדוני" ענתה רוסלבה ומשכה את ידה
מידיו של הרוזן "הנך אדיב ביותר, אך אני
מצטערת לבשר לך כי יש לי כבר מחויבות
קודמת, לאדם צעיר בשם הנסיך גיגליו. לכן
לעולם, לעולם לא אוכל לשאת אדם אחר".
קשה לתאר את זעמו של הוגינרמו. הוא קם
והתרומם בכל גובהו, חורק שיניו עד שאש

החוצה כששערותיו מתפזרות ברוח.

אנשי חצר של המלכה נבהלו מאוד כאשר
ראו את הוגינרמו היוצא מפני המלכה בזעם
נורא, ועוד משחק כמו בכדורגל בעבדיו
השחורים. פחדם היה מוצדק מאוד. כי כאשר
הלכו מדוכאים בגן הארמון, פגש אותם
הוגינרמו עם אחדים מאנשיו והוא תקף, הכה,
חתך, הצליף וחבט בהם, לקח את המלכה
שבי, ואת צבא הנאמנות שלה פיזר לכל
הרוחות.

מלכה מסכנה! הוגינרמו הזועם לא רצה
לראות אותה יותר. "רתמו סוסים לעגלה" אמר
לנעריו "הכניסו את האשה הזאת ושלחו אותה
למלך פדללה עם ברכותי".

ביחד עם המלכה השבויה שלח הוגינרמו
אגרת חנופה לפדללה, בה נשבע בהכנעה לו
ולכל המשפחה שלו. הוא הבטיח להופיע
בקרוב בחצר המלך וביקש לראות בו את מגינו
הנאמן ביותר של כתר המלוכה המפואר

והאציל.

כל המחמאות האלה לא הטעו כמובן את
פדללה. השועל הערמומי לא האמין לקשקוש
הכוזב הזה ובקרוב תראו איך הרודן התיחס
לאביר המזויף החדש. לא, לא, היו בטוחים,
לא שררה אמונה גדולה בין שני הנוכלים
האלה.

את המלכה המסכנה השכיבו על מצע קש
בעגלה, והסיעו אותה קשורה, בדרך ארוכה
בחושך אל ארמון המלך פדללה. המלך דווקא
חזר הביתה אחרי שניצח את כל אויביו, רצח
את מרביתם, ואת העשירים ביותר הביא
הביתה, על מנת לענות אותם ולהוציא מהם
מידע, איפה הסתירו את כספם.

את המלכה רוסלבה הכניסו למרתף עמוק,
חור מפחיד מלא עטלפים, עכברושים,
עכברים, צפרדעים, קרפדות, יתושים, קרציות,
פשפשים, נחשים וכל מיני דברים איומים.
היא שמעה שם את הצעקות ויללות של

השבויים שעונו בסמוך, אך לא יכלה לראות כלום, כי המרתף היה חשוך לגמרי, בלי טיפת אור, בכדי שהשומרים לא יראו אותה ולא יתאהבו ביופייה. רק חתול אחד, שיכול לראות בחושך, בא אליה, לא עזב אותה ולא רצה יותר לחזור לבעלתו, אשת ראש השומרים. וגם קרפדות באו לנשק את רגליה והנחשים התפתלו סביב זרועותיה וצווארה, בלי לגרום לה כל רע. כה מקסימה היתה הנסיכה, למרות כל צרותיה.

ובסוף, אחרי הרבה, הרבה זמן, נפתחה דלת המרתף ונכנס המלך פדללה האיום. אבל מה הוא עשה ואמר נשמור לפרק אחר, כי עתה מוכרחים הרי לחזור לנסיך גיגליו.

מה קרה לגיגליו

את הנסיך גיגליו הבהילה נורא המחשבה שעליו להתחתן עם יצור כה מתועב כמו גרופנוף, ומיד רץ לחדרו, ארז את מזוודותיו, הזעיק זוג סבלים ומיהר איתם לתחנת ההסעה של כרכרות. וטוב עשה שמיהר כל-כך. כי מיד, כשהתבררה הטעות עם הנסיך בולבו, נשלחו

שני שוטרים כדי לעצור את גיגליו ולהובילו לכיכר ההוצאה להורג. אבל הכרכרה של גיגליו היתה מחוץ לגבולות פפלגוניה, ולמען האמת, המרדף אחרי הנסיך לא מיהר במיוחד, כי רבים מאזרחי פפלגוניה אהבו את גיגליו, הבן של מלכם הקודם, שלמרות כל החולשות היה טוב יותר מאשר אחיו וולורוסו, המלך השליט, העצל, הרודן, ולא מתחשב בנתיניו. והמלך עסוק היה כולו בתכנון נשפים, קבלות פנים, צייד וכל אותם אירועים שצריכים היו להתקיים לכבוד נשואי בתו אנג'ליקה לנסיך בולבו. למען האמת, הוא לא הצטער מאוד שבן אחיו נמלט מהגרדום. מזג האויר היה קריר והאדמה מכוסה שלג. גיגליו שהציג את עצמו כאדון גילס, שמח שמצא מקום נוח בתא הכרכרה. הוא ישב שם עם העגלון ועוד אדם אחד. בתחנת הראשונה אחרי עזיבתם של בְּלוּמְבוֹדִינְגָה, שם החליפו סוסים, נגשה לכרכרה אשה פשוטה מאוד, עם

תיק גדול בידה ורצתה להצטרף לנסיעה.
מאחר שלא היה מקום יותר בתא הרכב,
העגלון הציע לה לעלות על גג הכרכרה.

הנוסע שישב בפנים יחד עם גיגליו, כנראה
איש גס וחסר נימוסים, הוציא את ראשו
מהחלון ואמר: "מזג אויר יפה לנסיעה בחוץ!
אני מאחל לך דרך נעימה, יקירתי!"

האשה השתעלה מאוד וניכר היה שהיא
מצוננת. גיגליו ריחם עליה ואמר: "אתן לך את
מקומי בפנים. עדיף שתסעי כאן, אחרת
השיעול שלך יגבר". הנוסע השני לגלג לו וקרא
לו טפש, ועל כן גיגליו נתן לו כמה סטירות

ומכה אחת בעין, כדי להזהירו שלא יקרא לו
טפש. ואז קפץ על הגג והתישב בנוחות על
הקש, בין המזוודות.

הנוסע הגס ירד כבר בתחנה הבאה וגיגליו
התישב שוב בתא הרכב, במקומו. תוך כדי
נסיעה ניהל שיחה עם האשה שהיתה מאוד
נחמדה וחכמה. כך נסעו כל הלילה ומדי פעם
היא הוציאה מהתיק דברים שונים. התיק שלה
באמת הכיל אוסף מופלא של דברים. כשגיגליו
היה צמא - קיבל בירה משובחת בכוס
מוכספת. כשהיה רעב - היא הוציא נתח עוף,
פרוסות צלי, לחם, רפרפת שזיפים ואפילו
כוסית קוניאק לקינוח.

תוך כדי נסיעה האשה התחילה לשאול את
גיגליו על דברים שונים שלא ידע לענות
עליהם, והוא התבייש בבורותו. אך היא אמרה
לו: "יקירי גיגליו... סליחה - אדון גילס היקר,
אתה איש צעיר ולפניך זמן רב בכדי ללמוד. מי
יודע, אם תלמד היטב, אולי תוכל לנצל את

הידע שתרכוש כש... כשתחזור הביתה
ולמקומך המגיע לך".

"אלהים, גבירתי, האם את יודעת מי אני?"
שאל גיגליו.

"אני יודעת דברים רבים" אמרה הגברת.
"הייתי ליד עריסתם של כל מיני אנשים וגם
נדחיתי מדלתות של אנשים אחרים. ראיתי
אנשים שמזלם הטוב קלקל את נשמתם
ואחרים שהתחשלו בגלל קשיי החיים. אני
מציעה לך להשאר בעיר בה תעצר הכרכרה
הלילה. תשאר שם והתחל ללמוד. ותזכור את
הידידה הותיקה שהיית אדיב אליה".

"ומי היא ידידתי הותיקה הזו?" שאל גיגליו.
"אם תזדקק לדבר מה, הציץ לתוך התיק
הזה, שאני משאירה לך במתנה, ותודה ל...".
"למי, גבירתי?" שאל הוא.

"לפיה בלקסטיק" ענתה האשה והתעופפה
דרך חלון הכרכרה. כשגיגליו שאל את העגלון
מי היתה הגברת, זה ענה: "לא היתה כאן כל

גברת, רק זקנה אחת, שכרגע עזבה". וגיגליו
חשב שהוא חולם. אך הנה לידו מונח היה
התיק שהשאירה לו בלקסטיק. הוא אסף אותו,
עזב את הכרכרה ונכנס לפונדק הדרך.

בפונדק נתנו לו חדרון קטן. הוא היה עייף
והלך לישון מיד. וכשקם בבוקר חשב תחילה
שהוא עדיין בארמון המלך וקרא למשרתים:
"ג'ון, צ'רלס, תומס! הביאו לי את ספל
השוקולד שלי, את החלוק ונעלי הבית" אך
איש לא בא. בחדר לא היה פעמון והוא יצא
לפרוזדור והמשיך לקרוא שם, ואז באה בעלת
הבית.

"מה הצעקות האלה, אדם צעיר?" אמרה.
"אין כאן משרתים, לא הביאו לי מים חמים,
אפילו לא צחצחו את הנעלים."
"הה, הה, צחצח אותם בעצמך" אמרה היא
"הסטודנטים הצעירים הם כל-כך חצופים.
איזה דרישות יש להם!"
"אז מיד אעזוב את הפונדק" אמר גיגליו.

נעלים ושפופרת משחת נעלים שעליה כתוב:
"אנשים צעירים חייבים לצחצח את נעליהם.
השתמש בי ואחר כך סגור ושים בחזרה."
גיגליו צחק, צחצח את נעליו ומרח אותם

במשחה השחורה והחזיר את השפופרת
והמברשת לתיק. אך כשגמר להתלבש ראה
שהתיק עשה שוב קפיצה קטנה, פתח אותו
ומצא:

-

"עשה זאת מה שיותר מהר, איש צעיר.
שלם את חשבונך והסתלק. החדרים כאן הם
בשביל אנשים מכובדים ולא לפררחים
כמותך".
"את מתאימה לטפל ב'פונדק הדב', יכולת
לצייר את עצמך על השלט" אמר גיגליו. בעלת
הפונדק נתנה נהמה של דב והלכה לה. גיגליו
חזר לחדרו, ושם שם לב לתיק של הפיה
המונח על השולחן. התיק התנער קלות. "אולי
אמצא כאן ארוחת בוקר" חשב גיגליו "לא
נשאר לי כבר הרבה כסף". אבל כשפתח את
התיק - מה חשבתם שמצא שם? - מברשת

- מפת שולחן ומפית.

- כלי סוכר מלא סוכר לבן דק.

- שני מזלגות, שתי כפיות, שני סכינים,

כפית לסוכר וסכין למריחה, כולם

מסומנים באות ג.

- ספל ותחתית.

- כד מלא חלב.

- מכל עם תה ירוק ושחור.

- קנקן מלא מים רותחים.

- צלחת עם שלוש ביצים מטוגנות.

- גוש חמאה משובחת.

- כיכר לחם.

האם יכולה להיות ארוחת בוקר טובה מזו?

גיגליו סעד בנחת ואחרי כן החזיר את הכל

לתיק והלך לחפש לו דירה.

התברר לו שהוא נמצא בעיר אוניברסיטאית

מפורסמת בשם בוספורו. הוא לא חיפש

הרבה, ואמנם מצא דירה מתאימה בקרבת

האוניברסיטה. אחרי ששילם את חשבונו

בפונדק העביר את כל חפציו לדירה החדשה,

ומובן שלא שכח לקחת גם את תיק הפלא.

גיגליו סעד בנחת ואחרי כן החזיר את הכל

לתיק והלך לחפש לו דירה.

התברר לו שהוא נמצא בעיר אוניברסיטאית

מפורסמת בשם בוספורו. הוא לא חיפש

הרבה, ואמנם מצא דירה מתאימה בקרבת

האוניברסיטה. אחרי ששילם את חשבונו

בפונדק העביר את כל חפציו לדירה החדשה,

ומובן שלא שכח לקחת גם את תיק הפלא.

למחרת רצה גיגליו להתלבש יפה, אך

כשפתח את המזוודה, אותה מילא יום קודם

בבגדים, מצא בה רק ספרים. על העליון היה

כתוב:

בגדים לגוף, ספרים לראש.

קרא וזכור היטב את הכתוב בהם.

וכשהציץ לתוך תיק הפלא - מצא בו בקבוק

דיו, מחברות, עטים ועפרונות, גלימה וכובע

סטודנטים ומילון, אשר נחוץ היה לו מאוד, כי

הכתיב שלו היה לקוי מאוד.

גיגליו התחיל ללמוד. הוא עבד קשה מאוד והפך לדוגמה לכל תלמידי אוניברסיטת בוספורו. הוא לא השתתף בתעלולי חבריו ללימודים, וכל המורים והסטודנטים אהבו וכיבדו אותו, וכך בסוף השנה הוא קיבל פרסי לימודים ב:

דקדוק	צרפתית	גיאוגרפיה
אומנות הדיבור	מתמטיקה	פיזיקה
היסטוריה	לטינית	בוטניקה
תנ"ך	התנהגות	התעמלות

וכל הסטודנטים צהלו וקראו "הידד, הידד חברנו גילס!"

גיגליו חזר לדירתו עמוס פרסים, מדליות, ספרים, תעודות ועוד.

(האם סיפרתי כבר שמדי שבוע מצא גיגליו בתיק הפלא שלו סכום כסף מספיק בכדי לשלם את כל החשבונות ועוד לירה אחת לדמי כיס? כן, כך באמת היה - בטוח).

יום אחרי המבחנים ישב גיגליו בבית קפה עם שניים מחבריו ובמקרה הציץ לעתון "ידיעות בוספורו". מאחר וידע כבר לקרוא היטב (הוא ידע לקרוא, לכתוב ולבטא מדויק את המילים הארוכות והקשות ביותר), קרא בעתון את הכתבה הבאה:

התרחשות רומנטית

אחת ההתרחשויות המשובות ביותר גרמה להתרגשות יוצאת דופן בממלכת קרים-טאטריה השכנה. כזכור, השליט המכובד של קרים-טאטריה, הוד מלכותו המלך פדללה, תפס את השלטון, אחרי שניצח בקרב אימים של בְּלוֹנְדֶּרְבוֹסְקוֹ את המלך קוואלפיורה המנוח. המלך קוואלפיורה עצמו נהרג בקרב, אך בתו הקטנה, הנסיכה רוסלבה, לא נמצאה בארמון המלוכה. נאמר אז שהיא יצאה מהארמון לבדה ונכנסה ליער הסמוך ושם נטרפה על ידי

אריות פראיים. זוג אריות כאלה, אשר
טרפו כבר כמה מאות אנשים, נצוד מאוחר
יותר על ידי המלך החדש בעצמו.
המלך פדללה הצטער מאוד על גורל
הנסיכה. רוחב לבו וודאי היה מאפשר לו
למצוא מקום מתאים לנסיכה הקטנה בחצר
המלכות. אך מותה היה בטוח. בעת הצייד
נמצאו קרע בגד ונעל אחת שלה. שרידים
אלה נלקחו ונשמרו על ידי אחד הקצינים
של המלך קוואלפיורה - הברון ספינצ'י.
ברון זה הורד מדרגתו על ידי המלך פדללה
והוא חי כבר זמן רב כחוטב עצים ביער
שבגבול הממלכה.

ביום שלישי האחרון הברון ספינצ'י,
ועוד מספר אצילים מחצרו של המלך
הקודם, הופיעו נושאי נשק ומכריזים "אל
נצור רוסלבה, המלכה הראשונה של
קרים-טאטריה". איתם הופיעה גבירה אשר
תוארה בדוחות שלנו כבעלת יופי בלתי

רגיל. הסיפור שלה יכול להיות אמיתי או
לאו, אך הוא בוודאי רומנטי מאוד.
האישה הזו, המכנה את עצמה רוסלבה,
סיפרה כי הוצאה מהיער ע"י אשה
מסתורית, בכרכרה רתומה לדרקונים
(סיפור זה לא נראה אפשרי), והושארה
סמוך לגן הארמון בבלומבוינגה, בירת
פפלגונייה, שם פגשה את הנסיכה אנג'ליקה
(הנשואה היום להוד רוממותו בולבו, יורש
העצר של קרים-טאטריה). הוד רוממותה
הנסיכה אנג'ליקה, יורשת העצר של מלך
פפלגונייה, אשר תמיד הצטיינה בנדיבות
לבה, אימצה את הילדה ונתנה לה בית
ומחסה. מאחר שלא ידעו כלום על מוצאה,
ולבושה היה צנוע למדי, היא שימשה
כעוזרת בית בשם בֶּטְסִינְדָה, ולאחרונה,
מכיוון שלא מילאה את תפקידה כראוי,
פוטרה ועזבה את ארמון המלכות, כשהיא
נושאת איתה את קרעי הבגד והנעל בהם

נמצאה לראשונה.

על פי הידיעה היא נשארה במשך שנה שלמה במשפחת ספינצ'י. באופן מקרי, ביום העזבה את פפלגוניה, עזב את הארמון גם הנסיך גִיגְלִיו, אחיין של מלך פפלגוניה, צעיר אשר באופיו וברמת ידיעותיו לא הצטיין במיוחד.

"איזה סיפור מוזר" אמרו הסטודנטים סמית וג'ונס, חבריו הטובים של גיגליו.
"רגע, שקט" נזף בהם גיגליו והמשיך לקרוא:

הוצאה מיוחדת:

כרגע נודע כי הפלוגה במנהיגותו של הברון ספינצ'י כותרה ופוזרה על ידי האלוף הרוזן הוגינרמו, והנסיכה-כביכול נשבתה ונשלחה לבירת קרים-טאטריה.
ידיעות האוניברסיטה: אתמול בבית

ספרנו צוינו השגיו היוצאים מן הכלל של התלמיד גילס. הוא נתן נאום בלטינית והוכתר על ידי ראש העיר בוספורו בציון הגבוה ביותר באוניברסיטה שלנו - מצקת עץ".

"עזבו את השטויות אלה" אמר גילס, מודאג מאוד. "ידידי, סמית היקר, ג'ונס הנאמן, חברי ללימודים, שותפים שלי לחיי בית הספר, אני חייב לכם הסבר."

"תאמר מה על לבך" צעקו סמית וג'ונס. באצילות קשה לתאור אך גם בידידות רבה הביט גיגליו בחבריו, "סמית, ג'ונס, ידידי הטובים" אמר הנסיך "לא אמשך להסתיר את האמת. אינני יותר הסטודנט הצנוע גילס. המוצא שלי מזרע מלכות".

"ידעתי משהו כזה..." צעק ג'ונס. הוא רצה להוסיף דבר מה אך המבט של העין המלכותית גרם לו להשתתק.

"ידידי" המשיך הנסיך "אני הוא אותו גיגליו.
אני בעצם פפלגוניה. קום סמית, אל תכרע
ברך בפומבי, ג'ונס האמיץ. הדוד הערמומי
שלי גזל ממני את כתר המלכות שהשאיר לי
אבי, המלך סאָוּיוֹ, עוד כשהייתי תינוק. הדוד
נישל אותי מזכויותיי כמו את המלט, נסיך
דנמרק. וכאשר תבעתי את שלי - ניסה
להשתיק אותי בהבטחות שונות, כמו זו
שבעתיד אשא את בתו אנג'ליקה וביחד נשלוט
בפפלגוניה. אך היו אלה הבטחות מזויפות. הן
היו מזויפות כמו ליבה של אנג'ליקה, כמו צבע
השערות שלה וכמו השיניים התותבות שלה.
היא הביטה בעינים הפוזלות שלה על בולבו
הצעיר, הטפש הזה, והעדיפה אותו.
ואז הפנית את לבי לבטסינדה - רוסלבה
של היום, בה ראיתי את סך השלמות,
הצניעות והיופי, היא כבשה את לבי... וכו',
וכו'."

(לא אתן כאן את כל נאומי, שהיה אמנם

מאוד מרשים ויפה, אך קצת ארוך מדי, אם כי סמית וג'ונס הקשיבו לו קשב רב, בלי להוציא מילה מפיהם. וכעת אמשיך...)

הנסיך וידידיו מהרו הביתה, מאוד מרוגשים מהמסר ולפחות מהצורה המרשימה בו המספר המלכותי מסר אותו. הם רצו לחדרו של גיגליו, בו הוא עבד כה קשה במשך שנה שלמה.

התיק שעל השולחן התארך כל-כך שקשה היה שלא לשים לב עליו. גיגליו ניגש ופתח אותו - ומה חשבתם שמצאו בו?

נדן קטיפה, שעליו רקומה הכתובת: "רוסלבה לנצח!", ובו חרב ארוכה, מפוארת, בעלת קת זהב.

גיגליו שלף את החרב אשר הבריקה והאירה את כל החדר, וצעק אף הוא "רוסלבה לנצח!". סמית וג'ונס חזרו אחריה בכבוד המגיע להוד רוממותו.

ואז פתחו גם מזוודה גדולה ובה מצאו

קסדה מקושטת בנוצות יען, זוג דרבנות, ושריון שלם עם כל האבזרים.

לא נמצא יותר כל ספר על מדפי החדר.

במקום שני המילונים הגדולים מצאו ידידי גיגליו שני זוגות מגפיים מסומנים "סרן סמית", "סגן ג'ונס", שהתאימו במדויק לרגליהם. היו שם גם שריונים, קסדות, נשק וכל הדרוש, כמו בספרי המלחמות העתיקות. וכך לפנות ערב שלושת הידידים עזבו את שערי בוספורו, בלי שאיש יכול היה להכיר אותם.

הם שכרו סוסים באורות שמחוץ לחומות העיר והמשיכו בדרכם ברכיבה עד לעיר הסמוכה לגבול קרים-טאטריה. שם נעצרו לתת מנוחה לסוסיהם ולסעוד את לבם, כי היו רעבים אחרי הדרך הארוכה. וכאן יכולתי כמובן לפתוח פרק חדש, ולספר לכם איך ומה אכלו ושתו, איך נחו ועל מה שוחחו, כפי שעושים רבים ממחברי הספרים. אבל אני מעדיף לתמצת ולתת לכם תמורה של ממש

עבור ההקשבה שלכם. לכן אגיד רק שהם
הסתפקו בלחם עם גבינה וקצת ריבה
והתישבו לאכול על מרפסת הפונדק.
אך כשישבו כך, שמעו פתאום רעש תופים
וחצוצרות והכיכר שלפניהם התמלאה בחיילים.
הוד רוממותו הנסיך גיגליו הבחין בדגלי
פפלגוניה ובהמנון ארצו שנגנה התזמורות.
החיילים הסתדרו בקרבת הפונדק וגיגליו הביט
בהם מלמעלה ופתאום קרא לעבר העומד
בראשם:
"את מי רואות עיני? כן! לא! כן, זהו! לא, לא
יתכן! אך כן, זהו ידידי הטוב, החייל הוותיק
סרן הדזוף! הי, הדזוף, איך לא תכיר אותי?
את הנסיך, את גיגליו שלך? נדמה לי כי פעם
היינו ידידים. הרי זה אתה שלימדת אותי סייף
ורזי הקרב!"
"אכן, כך, אדוני, כך היה" ענה הסרן.
"אמור, מה קורה פה. מה ההתקהלות הזו?"
שאל הוד רוממותו מהמרפסת "ולאן אתה

מוביל את צבא פפלגוניה שלי?"
הדזוף הוריד את ראשו בבושה, "אדוני, אנו
מצטרפים למלך פדללה כבעלי הברית שלו".
"מה? לגוזל הכתר של קרים-טאטריה?
לאיש הנבזה הזה? אתה, הדזוף הישר שלי!!"
"אני חייל החייב לבצע פקודות ועלי ציוו
לסייע להוד מלכותו פדללה. וגם - אני מצטער
לומר - וגם לקחת אותך שבי...",
"נסה לתפוס אותי קודם, הדזוף!" צעק הוד
רוממותו.
"... את גיגליו, נסיך לשעבר של פפלגוניה.
אדוני, מסור לי את חרבך מיד, ראה - שלושים
אלף חיילים עומדים כאן לפקודתי".
"למסור את חרבי? לעולם גיגליו לא ימסור
את חרבו!" זעק גיגליו ומיד ניגש למעקה
המרפסת, ושם - ללא כל הכנה - נתן נאום כה
מרשים, שלא ניתן לתארו במילים. הנאום היה
כולו בחרוזים לבנים ונמשך ללא הפסקה
שלושה ימים ושלוש לילות, ואיש מהשומעים

הוציא מתיק הפלא. הוא הסביר, בצורה עליה
לא נוכל לחזור כאן, את כל שתלשלות הדברים
מיום מותו של אביו סאווי, ואת נחישותו
שלא להכנע, לא למסור את חרבו, ורק לחזור
להשיב לעצמו את כתר מלכות פפלגוניה.
ובסיום הנאום הדזוף וכל שלושים אלף
החיילים העיפו אל על את קסדותיהם וצעקו
"הידד, הידד, יחי המלך גיגליו!"
אלה התוצאות של לימודי אוניברסיטה!
כאשר ההתרגשות עברה, גיגליו כיבד את
כולם בבירה, וגם בעצמו התכבד בה. ועכשיו
הסביר לו הדזוף שהגדוד שלו הוא רק החלוץ
של צבא פפלגוניה הצועד לעזרת המלך
פדללה. הצבא העיקרי נמצא במרחק של יום
הליכה, בפיקודו של הוד רוממותו הנסיך
בולבו.
"טוב מאוד" אמר הוד רוממותו גיגליו "נמתין
לו כאן, נכה אותו ואז נתחיל לטפל באבא
המלכותי שלו".

לא הרגיש בחילופי יום ולילה, ואיש מהם לא
חש עייפות. החיילים הקשיבו בקשב רב ורק
אחת לתשע שעות פרצו במחאות כף, כאשר
גיגליו עצר לרגע בכדי למצוץ תפוז, אשר סמית

פרק 15

חוזרים לרוסלבה

גרמה לו כל הנאה. בסוף נזכר שלאחרונה
קיבל במתנה זוג אריות פראים, והחליט שאלה
יתאימו היטב למשימה. שני האריות הוחזקו
בכלוב במרתף הארמון ושאגותיהם נשמעו

גם המלך פדללה רצה לשאת רוסלבה, כפי
שרצו קודם אצילים רבים. הוא היה אלמן
והציע לה להתחתן איתה מיד, אך היא סירבה,
והסבירה לו כי הנסיך גיגליו הוא אהבת נפשה
ונישואים לאדם אחר לא באים בחשבון.
המלך ניסה בקשות ותחנונים וכשאלה לא
עזרו איים עליה בעינויים, אך היא הכריזה
שעדיף לה לסבול בכל ולא לתת את ידה
לרוצח של אביה. וכך הוא עזב אותה, תוך
קללות וגידופים ואמר לה להתכונן להוצאה
להורג למחרת.
כל הלילה שקל המלך כיצד להתנקם ביצור
העקשן הזה ובאיזו דרך הכי טוב להמיתה.
כריתת ראש נראתה לו מות קל מדי בשבילה.
תליה היתה דבר כל-כך מקובל בממלכתו שלא

היטב בכל העיר.

צר לי להודות, אך למחרת המוני התושבים של ממלכת קרים-טאטריה באו כדי לראות את הגברת המסכנה נטרפת על ידי החיות. המלך התישב בתא המלכותי שלו, עם אנשי החצר סביבו.

הרוזן הוגינרמו ישב על ידו, אך המלך זרק בו מבטים חשדניים - המרגלים שלו סיפרו שגם הוגינרמו הציע נישואים לרוסלבה, ושגם הוא זומם לכבוש את כתר קרים-טאטריה. וכך המתינו כולם, בשורות הראשונות של אמפיתאטרון, לטרגדיה בה רוסלבה המסכנה אמורה היתה לשחק את הגיבורה הראשית. לבסוף הובאה רוסלבה, לבושה כותונת לילה, עם שערותיה הארוכות פזורות על גבה. היא נראתה כה יפה שכל החיילים ושומרי חיות הבר שמסביב בכו למראה. היא הלכה ברגליים יחפות על הנסורת הפזורה ברצפה ונעמדה נשענת על סלע גדול במרכז הזירה.

הקהל ישב בספסלים, המוגנים בסורגים עבים מפני האריות הפראיים, הגדולים, אדומי הרעמה, ארוכי הזנב.

והנה נפתחו שערי הכלוב ושני האריות המורעבים קפצו החוצה, נוהמים ושואגים, מהגוב שלהם, בו הוחזקו במשך שלושה שבועות על צנימים ומים בלבד. הם דהרו בשאגה גדולה אל מרכז הזירה, ישר לסלע שלידו עמדה רוסלבה.

שמרו-נא עליה כל הקדושים, כי מצבה
באמת גרוע מאוד!

לחש-רחש עבר בין יושבי הספסלים ואפילו
המלך פדללה הרגיש משהו בלב. ורק הרוזן
הוגינרמו, שישב לידו, זעק: "הידד, עכשיו,
תראו לה..." כי עדיין כעס מאוד על כך
שרוסלבה דחתה אותו.

אך איזה אירוע מוזר! איזו הפתעה! איזו
התרחשות שאיש לא יכול היה לצפות לה!
כשהאריות הגיעו לרוסלבה, במקום לקרוע
את בשרה בשיניהם החדות, התחילו ללקק
את רגליה. הם השתפשפו אליה, התרוממו
ללקק את פניה ושמו את אפיהם בחיקה -
כאילו רצו לומר "אחותנו היקרה, הלא תכיר
את אחייך מהיער?" והיא חיבקה אותם, שמה
זרועותיה סביב צוואריהם ונישקה אותם.
המלך פדללה נראה מופתע. אך הרוזן
הוגינרמו התרגז מאוד מהמראה. "פו!" צעק
"אלה לא אריות פראיים אלה חיות קרקס

מאולפות, אולי אפילו נערים לבושים בעורות
אריות! איזה מחזה מביש, איזה זיוף!"
"הא" אמר המלך, "איך תעיז לומר זיוף
לאדון שלך. אלה לא אריות? אלה נערים
מחופשים? הי משרתים ושומרים. תפסו את
הרוזן והשליכו אותו לזירה, השאירו לו את
השריון והנשק - נראה אותו נלחם באריות!"
הוגינרמו הזועף הניח את המשקפת, הביט
סביב על השומרים ועל המלך "אל תעיזו לגעת
בי, כלבים; הוד מלכותו חושב שהוגינרמו
מפחד? לא, לא מאלפי אריות. ראו איך
אתמודד עם הזיופים האלה!"
ובין רגע קפץ מהספסל למרכז זירת
אמפיתאטרון...

וובר...וובר...הרר...ור...הר....
תוך שתי דקות... הרוזן הוגינרמו...
נטרף... על ידי שני האריות...
נעלים, עצמות, בגדים והכל...
וזה היה...הסוף...של הוגינרמו.

"וזה מגיע לו בצדק" אמר המלך "המרדן המתועב. ועכשיו, מאחר והאריות לא רוצות לאכול את האשה הצעירה..."

"שחרר אותה! שחרר אותה!" צעקו בקהל.

"לא!" זעק המלך, "שהשומרים יקצצו אותה בחרבות. ואם האריות ינסו להגן עליה, שהקשתים יצודו אותם בחיצייהם! היא תמות בעינויים!"

"בוז לך! בוווווווז!" זעק ההמון.

"מי מעיז כאן לצעוק בוז" זעק הרודן הזועם

"מי שפותח את פיו ולועג לי יוצא מיד להורג".

אני מבטיח לכם שמיד השתרר שקט בקהל.

אך הוא מופרע פתאום בצליל פאנג-ארנג-פנג-פנג-פנג-פאנג - ולזירה נכנס אביר עם כרוז, רכובים על סוסים.

האביר, בשריון מלא' החזיק אגרת בקצה הרומח.

"הנה" צעק המלך, הנה בא הכרוז של ידידי מלך פפלגוניה, והאביר הנו הרי לא פחות

מהסרן הדזוף היקר. איזה חדשות אתה מביא לי מפפלגוניה ידידי הדזוף. הי, אתה הכרוז, חדל לחצרץ, גרמת לי לכאב ראש וצמעון. אולי תרצו לשתות כוסית איתי? ומה במכתבכם?"

"עם כל הכבוד לאדוני" אמר סרן הדזוף "לפני שנשתה דבר מה, עדיף שתקבל את המסר ממלכנו".

"אדון, אתה קורא לי?" אמר פדללה "כך תעיז לפנות למלך מוכתר? מילא, דברו ישירות, האביר והכרוז".

תוך הפניית סוסו בצורה נאה מאוד, קרוב לגזזטרת המלך, פנה הדזוף אל הכרוז ואמר לו להתחיל.

הכרוז תלה את החצוצרה מעל הכתף, הוציא דף ניר גדול מכובעו, פרס אותו והחל לקרוא:

"הקשיבו! הקשיבו! ידעו נא כולם יחד וכל אחד לחוד שאנחנו, גיגליו, מלך פפלגוניה, הדוכס הגבוה של קפּדוּצ'יה, הנסיך השליט

של טורקיה' ואיי הנקניק, אחרי שהחזרנו
לעצמנו את כס המלכות והתואר שנגזלו
מאתנו על ידי הדוד הערום, שהכריז על עצמו
מלך פפלגוניה..."

"הא!" יכול רק להוציא פדללה מגרנו החנוק.
"...דורשים מהבוגד המזויף, פדללה,
המכנה עצמו מלך קרים-טאטריה..."

הקללות של פדללה ממש החרישו אוזניים.
"המשך, כרוז" אמר הדזוף.

"...לשחרר מיד את השליטה החוקית,
רוסלבה, מלכת קרים-טאטריה, ולהשיב אותה
לכס המלכותי. אם לא יעשה כך, אני מכריז על
פדללה האמור כגנב, בוגד, פחדן, זייפן, חמקן
ושפל. אני קורא לו להתמודדות איתו
באגרופים או באקדחים, בחרב או קרדום,
במקל או ברומח, לבד או בראש חיל, ברגל או
ברכיבה. ואת מילותי אוכיח על גופו הנבזה".

"אל המלך נצור!" אמר הדזוף וביצע מספר
תעלולי רכיבה מרשימים.

"זה הכל?" שאל פדללה, בשקט, הכובש את
זעמו האדיר.

"זה, אדוני, כל המסר המלכותי. הנה
האגרת בכתב ידו של הוד מלכותו, כאן
הכפפה שלו, ואם מי מהגברים של
קרים-טאטריה מוצא פגם כלשהו בביטויים של
המלך, אני, קוֹטְסוֹף הַדְּזוֹף, מוכן להתמודד
איתו מיד" ונפנף ברומח שלו לקראת כל הקהל
שמסביב.

"ומה אומר האח הטוב שלי מפפלגוניה,
החותן של בני, לשטויות האלה?" שאל המלך.

"הדוד של מלכי נושל מכתרו שנשא באופן
לא חוקי" ענה הדזוף "הוא וראש הממשלה
שלו, גולמבוסו, נמצאים במעצר בהמתנה לגזר
הדין של מלכי, אחרי הקרב של בּוֹמְבֶרְדֵרו..."

"של מה?" שאל המלך.

"...של במוגרדרו, בו האדון שלי, הוד
מלכותי הנוכחי, ביצע מעשי פלאים ועוז, ובו
כל הצבא של דודו עבר לצידנו, מלבד הנסיך

פרק 16

איך הדזוף חזר אל המלך גיגליו

הסרן הדזוף עזב מיד. הוא מילא את שליחותו שהוטלה עליו על ידי המלך גיגליו. מובן שצר היה לו על רוסלבה, אך מה יכול היה לעשות?

הוא חזר למחנה של המלך ומצא אותו במצב רוח עצבני, מעשן סיגרים ללא הרף. והתרגשותו של גיגליו ודאי לא פגה אחרי ששמע את דבריו של השליח.

"איזה נבזה האיש הזה. איך הוא מעיז לשים יד על אשה מסכנה ולא מוגנת. האם אין זה כך, הדזוף?"

"אכן, אכן, הוד מלכותו"

"האם ראית איך משליכים אותה לשמן רותח, והאם השמן לא סירב לרתוח ולפגוע בגבירה רבת חן זו?"

בולבו".

"אכן, הבן שלי, הילד שלי, בולבו שלי לא היה לבוגד!" זעק פדללה.

"הנסיך בולבו לא עבר לצידנו, כי פשוט ברח, אדוני. אבל אנחנו תפסנו אותו. הוא כעת מוחזק בידי הצבא שלנו ועינויים נוראים מצפים לו אם רק שיערה אחת תעוף מראשה של הנסיכה רוסלבה".

פדללה לא יכול כבר לשלוט בעצמו מרוב זעם.

"כך אמרת? כך יקרה לבולבו? לעזאזל בולבו! יש לי עשרים בנים, כל אחד טוב מבולבו ומתאים יותר לרשת את ממלכתי. עינו את בולבו, שברו לו עצמות, הרעיבו אותו, הכו, פצעו, צלו אותו באש, אך למרות שבולבו יקר לי - הנקמה היא יקרה שבעתיים. הה - שומרים, הה - אנשי הכלא, שומרי חיות טרף שלי, הכינו כלי עינויים, הרתיחו שמן ועופרת, הדליקו מדורה, הביאו את רוסלבה!"

"למען האמת, הוד מלכותו, לא היה בי כח להשאר ולראות איך מענים את הגברת היפה. מיד כאשר מסרתי את הודעתך לפדללה, יצאתי וחזרתי אליך. אמרתי הרי שתראה את בולבו אחראי לגורלה. הוא רק אמר שיש לו עשרים בנים טובים מבולבו וציווה להמשיך ולבצע את ההוצאה להורג."

"איזה אב אכזר, איזה בן אומלל" זעק המלך "לכו, הביאו את נסיך בולבו אלי". אכן הביאו את בולבו אסור באזיקים ושרשראות ונראה היה שלא נוח לו במצב זה. אמנם בבית הסוהר היה יחסית מרוצה, אולי בגלל שלא היה צריך להלחם, היה לו שם שקט ויכול היה לשחק בחמש אבנים עם השומרים.

"בולבו מסכן שלי" אמר הוד מלכותו ברחמים "השמעת את החדשות? (הוא רצה למסור את הדברים בעדינות) האבא האכזר שלך... דן את רוסלבה.... והוציא אותה להורג - ..."

"מה, הרג את בטסינדה" בולבו החל לבכות, "בטסינדה היפה, בטסינדה היקרה! היא היתה הטובה מכל הבנות בעולם, אני אוהב אותה פי עשרים אלף מאנג'ליקה!" ובולבו המשיך להביע את צערו בצורה כה לבבית ומרגשת שאפילו המלך ניסה לנחם אותו ואמר שחבל שלא הכיר קודם את טוב ליבו של בולבו. הם התישבו זה ליד זה והמלך כיבד את בולבו בסיגר, שנמנע ממנו בזמן המאסר.

ועכשיו תחשבו רק מה הרגיש גיגליו, הרחום ביותר מכל המלכים, כאשר היה צריך לבשר לבולבו שבעקבות מעשיו של אביו, פדללה האכזר והנבזה, בולבו יוצא מיד להורג. גיגליו האצילי לא יכול לעצור את דמעותיו וכך גם הקצינים והחיילים והסוהרים, כולם בכו. וגם בולבו עצמו בכה כמובן, אך הוא הבין שהבטחתו של המלך היא מעל הכל והוא חייב להכנע לגורלו.

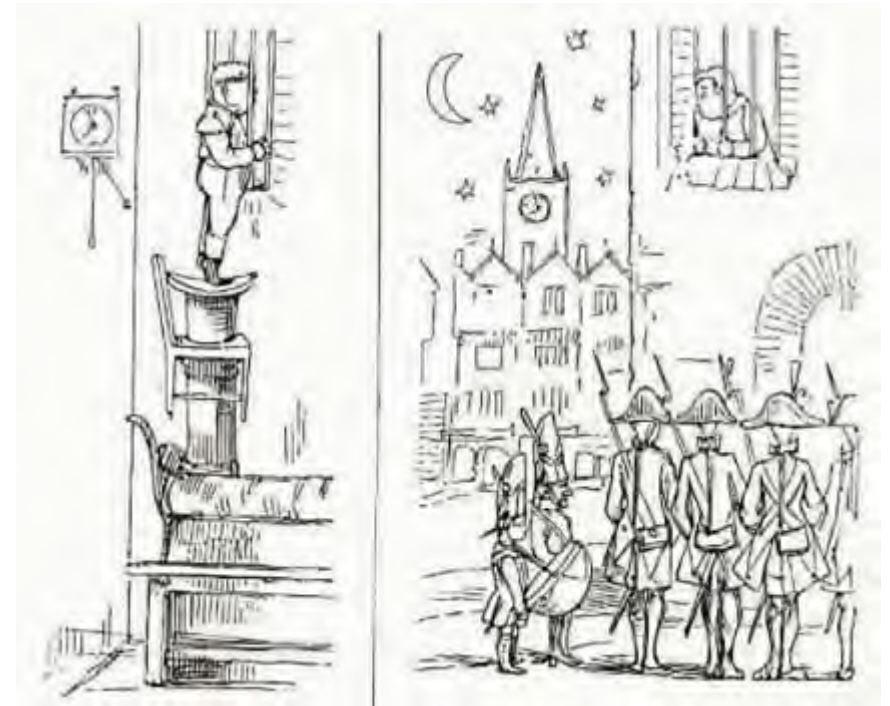
וכך הוציאו אותו החוצה. הדזוף הוביל אותו

לבדוק האם יוכל להמלט. הוא הזיז את המיטה אל החלון, שם עליה שולחן, עליו כסא, ועליו קופסה גדולה, טיפס עליהם והביט דרך החלון. אך להביט היה דבר אחד ולהשתחל בין הסורגים ולקפוץ - דבר שונה.

השתדלו לטפל בו יפה מאוד. אשת ראש הסוהרים שלחה לו תה, ובת הסוהר בקשה שיחתום לה ביומן שלה, שם כבר התנוססו

ובדרך ניסה לנחמו. הוא אמר שאילו הוא בולבו היה מנצח בקרב בומברדרו, היה זה גיגליו המוצא כעת להורג.

"כן" אמר בולבו, אך זה לא ינחם אותי עכשיו" ואמנם צדק, המסכן. נאמר לבולבו שהענין יבוצע מחר בבוקר בשמונה, והוא הוחזר לתא שלו. השעון תיקתק והמחוגים התקדמו לקראת השעה שמונה. בולבו רצה

שמות רבים מקודמיו שהוצאו להורג באותו המקום.

בא גם נגר שלקח את המידות שלו והבטיח לעשות לו ארון מתים יפה במיוחד, אך כל זה לא ניחם את בולבו. הוא לא רצה לחתום ואפילו לא רצה לאכול, למרות שהטבח הכין לו את המאכלים האהובים עליו ביותר. הוא רק התישב והחל לכתוב מכתב ארוך לאנג'ליקה. כשהגיע הספר בכדי להכין לו תסרוקת יפה -

בעט אותו החוצה ורק המשיך לכתוב לאנג'ליקה.

הוא ירד וניסה לישון קצת. עד שבא השומר והעיר אותו "קום, הוד רוממותו, השעה היא עשרה לשמונה".

בולבו קם והתנער קצת. לא היה צריך להתלבש כי (עצלן שכמותו) ישן בבגדים. לא היה לו גם תאבון לארוחת בוקר, לא, תודה... וכך יצא לקראת החיילים שהובילו אותו לכיכר, שמה הגיע גם המלך גיגליו כדי להפרד ממנו. וכך התקדמה התהלוכה לעבר הגרדום... כשלפתע - הרר, האו, אורר...הרר...

נשמעה נהמה של חיות פרא. כולם נבהלו נורא, אפילו החיילים והשוטרים, כשליכר נכנסה, רכובה על אריה - רוסלבה. האמת היא שבזמן שהדזוף עמד בזירה ושוחח עם המלך פדללה, האריות מיהרו אל שער הזירה, טרפו בן-רגע את ששת השומרים וברחו, כשרוסלבה על גבו של אחד מהם. כך

לרוסלבה לרדת מהאריה שלה. האריות
שלאחרונה אכלו בתאבון רב את הרוזן
הוגינרמו ואת ששת השומרים, השמינו מאוד
והיו כה שקטים שכל אחד יכול היה ללטף
אותם.

המלך כרע ברך בחנניות רבה, וסייע
לרוסלבה לרדת לארץ. ובולבו חיבק את
האריה ונישק את אפו, צעק ובכה לסירוגין
מרוב שמחה.

"או חיה יקרה, או כמה אני שמח לראות
אותך ואת בטסי.. - זאת אומרת רוסלבה
היקרה".

"מה קרה לך בולבו?" אמרה המלכה "אני
מאוד שמחה לראותך". ונתנה לו יד לנשקה.

והמלך גיגליו טפח לו על הכתף ואמר:
"בולבו, נערי, אני מאוד שמח, למענך, שהוד
מלכותה הגיעה".

"כך גם אני" אמר בולבו "ואתה יודע מדוע".
באותו רגע ניגש הסרן הדזוף לגיגליו: "מלכי,

הם דהרו, כשהם נושאים את רוסלבה
לסירוגין, פעם זה ופעם זה, עד שהגיעו לעיר
בה היה המחנה של המלך גיגליו.
כשהמלך שמע וראה אותם, רץ מהר, לעזור

פרק 17

על הקרב האכזר ומי ניצח בו

כשהתברר למלך פדללה שרוסלבה התחמקה ממנו הוא כעס וזעף, תפס את ראש הממשלה, ואת שר האוצר, וראש המטה הכללי, ואת כל קציני הצבא שיכול להשיג, וציווה להשליך אותם לדוד השמן הרותח שהיה מיועד לרוסלבה. אחר כך אסף את צבאו, חיל גדול עד מאד, עם כעשרים אלף מתופפים ומחצרצים ומחללים, עם פרשים, עם רגליים ועם תותחנים, ויצא איתם לדרך. המודיעין מסר מיד על כך למלך גיגליו, אך זה לא התרגש כלל. הוא לא רצה להפחיד את המלכה רוסלבה ולכן לא סיפר לה דבר. להפך, הוא ערך עבודה ארוחת בוקר, צהרים וערב, ואירועים שונים בכדי לשעשע אותה, ואפילו נשפי ריקודים, בהם רקד, כמובן, רק איתה.

כבר שמונה וחצי, האם להמשיך את ההוצאה להורג?"

"איזה הוצאה?" שאל בולבו.

"קצין חייב לבצע את ההוראות" ענה סרן הדזוף והראה את הצו המלכותי. אך המלך גיגליו אמר בחיוך "הנסיך בולבו משוחרר הפעם", והזמין את בולבו לארוחת בוקר.

בולבו שוב היה מקובל בחצר המלך. המלך קרא לו "בן-דודי היקר", נתן לו בגדים חדשים וציווה על כולם לכבד אותו. אך בולבו נכנס שוב למרה שחורה. המראה של בטסינדה בבגדיה המפוארים ובתפקידה כמלכה גרם לו להתאהב בה מחדש. הוא לא דאג יותר לאנג'ליקה אישתו, עכשיו נסיכת בולבו, אותה השאיר בבית, והרי גם היא כבר לא חשבה עליו כלל.

המלך שרקד עם רוסלבה את הריקוד העשירים וחמישה שאל על הטבעת המוכרת לו כל-כך, שהיא עונדת על ידה ורוסלבה סיפרה איך קיבלה אותה מגרופנוף, שכנראה מצאה אותה, אחרי שאנג'ליקה השליכה אותה לגן.

הפיה בלקסטיק, שבאה לבקר אותם ושהיו לה תוכניות מיוחדות לזוג הצעיר, סיפרה להם על תולדות הטבעת:

"טבעת זו נתתי למלכה, אמו של גיגליו,

שלא היתה, סלח לי מלכי, אשה חכמה ביותר. זו טבעת קסם. מי שעונד אותה נראה יפה להפליא בעיני כל העולם. גם לבולבו, כשנולד, נתתי ורד קסם, שעשה אותו יפה כאשר החזיק בו. אך הוא נתן אותו לאנג'ליקה אשר נעשתה מיד ליפהפיה, בו בזמן שהוא הפך בחור רגיל, ואף מכוער".

"אני בטוח" אמר גיגליו בקידה עמוקה "שלרוסלבה אין כל צורך בטבעת קסם זו. היא יפה בעיני גם ללא כל סיוע קסם. הוריתי את הטבעת וטראי" אמר המלך ושלף את הטבעת מאצבעה של רוסלבה. והנה, בעיניו היא נשארה באמת יפה כמו קודם."

הוא כבר התכוון להשליך את הטבעת, כי חשש שהאנשים יוקסמו מיפיה של רוסלבה, וראה בכך סכנה. אך עיניו נפלו על בולבו המסכן.

"בולבו, נערי, נסה טבעת זו" אמר "המלכה רוסלבה תתן לך אותה במתנה".

קסמי הטבעת היו חזקים ביותר. בולבו רק
ענד אותה וכבר נעשה בעל מראה מושך, יפה
תואר, עם תווי פנים יפים; אמנם הוא נראה
קצת שמנמן ובעל רגליים עקומות, אך מאחר
ונעל מגפים גבוהים מעור צבי צהוב, איש לא
הרגיש בכך.

השינוי הזה השפיע מיד על מצב רוחו של
בולבו ואחרי שהביט במראה מיד נעשה ערני
יותר ושוחח באדיבות עם המלכה. הוא גם
רקד עם היפה ביותר מנערות החצר, ותוך
מבט על רוסלבה אמר: "היא נראית אמנם
נחמדה, אבל לא כל-כך יפהפיה כפי שחשבתי
קודם".

המלכה ששמעה זאת במקרה אמרה
לגיגליו: "יתכן והוא צודק, אך לא אכפתי לי
הדבר, כל עוד אני די יפה בעיניך", והמלך זרק
לה מבט כה נלהב ששום צייר לא היה יכול
לתאר אותו.

וכעת התערבה שוב הפיה בבלקסטיק: "ראו

ילדים, עכשיו אתם ביחד ומאושרים. קצת
הצרות שעברתם וודאי שהיו לכם רק לטובה.
אתה גיגליו, היית ממשיך להתבטל בחצר
המלך, בלי ללמוד כך שבקושי ידעת קרוא
וכתוב. לא היית יכול להיות מלך טוב, כפי
שתהיה עכשיו. לך רוסלבה היו מחמיאים
כל-כך, שהיו מבלבלים לך את הראש והיית
הופכת לגאה כמו אנג'ליקה, שחושבת את
עצמה טובה מדי בשביל גיגליו".

"כאילו מישהו יכול להיות די טוב בשבילו"
אמרה רוסלבה.

"הו, יקירתי" צעק המלך ורצה לחבק אותה
לעיני כולם, אך באותו רגע הופיע שליח וצעק
בקול רם: "אדוני, מלכי - האויב!".

"לנשק!" קרא גיגליו.

"רחמנות" אמרה רוסלבה והתעלפה, כמובן,
מיד.

גיגליו עוד הספיק לנשק את שפתיה ורץ מיד
לשדה הקרב.

כולו באבני חן, עד שסנוור עיני כל המסתכל,
וגם עמיד במים, לא חדיר לכדורים וחסין בפני
חרב. על כן בכל הקרבות העזים ביותר יכול
היה הוד רוממותו לרכב בשקט על סוסו. אילו
אני הייתי צריך להלחם עבור ארצי, הייתי רוצה
שיהיה לי שריון כזה. אבל, כפי שאתם יודעים,
הוא היה נסיך מאגדה, ואלה תמיד מקבלים
דברים מופלאים כאלה.

מלבד לשריון הפלא היה לו גם סוס-פלא
שיכול היה לדהור בכל מהירות אותה בחר
הרוכב - לאט או מהר מאוד, וגם חרב-פלא,
שיכולה היתה להתארך ולשפד גדוד שלם של
אויבים בדחיפה אחת. אפשר לחשוב שעם
ציוד כזה יכול היה גיגליו להשאיר את צבאו
בבית, אך הם באו כולם עמו, כולם במדים
חדשים, הדזוף ושני החברים הסטודנטים
מפקדים כל אחד על חטיבה והוד מלכותו רוכב
בראש.

אילו היה לי מספיק כשרון הייתי מתאר את

הקרבות העזים, איך הכו החרבות, איך
התעופפו החצים, איך פגזי תותחים הפילו
גדודים שלמים, איך הסתערו גדודי הפרשים,
איך נשמעו החצוצרות, איך תופפו התופים.

הייתי מספר איך קראו הקצינים "קדימה
בחורים, להסתער!", "תנו להם היטב!", "למען
המלך גיגליו!", "יחי המלך פדללה!" - וכל זה
בשפה יפה ועדינה ביותר. אך העט הזה חסר
כשרון מתאים לתאור קרבות.

אומר רק שהתבוסה של צבא פדללה היתה
כה שלמה שלא הייתי יכול לאחל דומה לה
לאויב הגדול ביותר שלי.

האמת היא, שהמלך פדללה נלחם בעוז כה
רב שקשה היה לצפות מנבזה כזה, מענה
נשים, גונב כתר ובכלל אדם גס רוח. אך
לבסוף גם פדללה החל לבכות, הוא דחף את
ראש הצבא שלו, גנרל פוֹנְצ'קוֹף מסוסו, לאחר
שכבר עשרים וששה או עשרים ושבעה סוסים
נפלו תחתיו מכדורי צבא גיגליו, והחל לברוח.

אך כמה שמהר דהר על סוסו החדש, היה מי שדהר מהר ממנו. בוודאי ניחשתם שהיה זה לא אחר אלא המלך גיגליו, שצעק "עצור בוגד! עמוד והגן על עצמך. עמוד רודן, פחדן, מלך מזויף שכמותך!". ועם חרבו שהתארכה והתקצרה לפי הצורך דקר את פדללה בגבו. כשפדללה ראה שאין לו ברירה הסתובב, ובקרדום ענק שהחזיק בידו, ושבּו הכניע והרג כבר מאות אלפי חיילים, נתן מכה אדירה לגיגליו. אך למרות שהמכה פגעה ישירות בקסדה של המלך, לא גרמה לו כל נזק, כאילו שלא ניתנה בכלי מתכת, אלה בחבילת חמאה. הקרדום נשבר בידו של פדללה, וגיגליו רק צחק מהמאמצים חסרי האונים של האיש האכזר.

הכשלון הרגיז את פדללה, ובצדק. הוא אמר לגיגליו: "אם כבר הנך רוכב על סוס-פלא ולובש שריון-פלא, מה תועלת להלחם בך. עדיף שאכנע לך מיד. אני מקוה שלא תכה

אותי יותר. אינני יכול כבר להחזיר מכה". גיגליו שקל את הדבר ושאל "האם הנך נכנע ומוסר את עצמך כשבוי, פדללה?" "מובן שכן" ענה פדללה. "האם אתה מוכן להכיר ברוסלבה כמלכת קרים-טאטריה ולהחזיר כל אוצרותיך שגזלת מהגבירה הזו?" "אם אני מוכרח, אז מוכרח" אמר פדללה במרירות.

בינתיים הגיעו גם הקצינים של גיגליו וזה ציווה לאסור את פדללה. קשרו לו ידיים ורגלים מתחת לבטן סוסו, עם הפנים בכוון הזנב, וכך הובילו אותו למחנה של גיגליו ושמו אותו בתא בו שהה קודם בנו בולבו.

במצבו הביש היה פדללה כנוע מאוד ולא דומה כלל לרודן הגאה כמו פעם. הוא ביקש עכשיו, בכל הרצינות והכנעה, לראות את בנו היקר, את בולבו החביב שלו. בולבו אמנם בא לבקר אותו, ואפילו לא בא בטענות על כך,

שיום קודם מוכן היה פדללה להפקיר אותו למות. הוא דיבר עם אביו דרך סורגי הדלת ואפילו הביא לו סנדוויצ'ים מהארוחה החגיגית שהמלך ערך לציון נצחונו האדיר. בולבו, שהיה לבוש בהידור רב, אמר "לא אוכל להשאר אתך, אדוני, כי מגיע תורי לרקוד עם המלכה רוסלבה. הנה התזמורת כבר התחילה לנגן." ובולבו הלך לו, ופדללה אכל את ארוחתו בבדידות ובבכי חרישי. שמחה גדולה שררה במחנה המלך גיגליו. נשפים, ריקודים, סעודות וכל מיני שעשועים. שיירת המלך, בדרכה הביתה, עברה עיירות וכפרים רבים, ותושביהם נצטוו להאיר את הרחובות והבתים, ולפזר פרחים על הדרך, וגם לכבד את הצבאות באוכל ובמשקאות. ותהיו בטוחים שאיש מהם לא העז לסרב לכך. חיילי צבא גיגליו גם התעשרו, אחרי שלקחו לעצמם את השלל שנשדד קודם על ידי צבא פדללה. כולם יחד צעדו לבירת פפלגוניה,

בְּלוֹמְבוֹדִינְגָה עם דגלים של המלך גיגליו והמלכה רוסלבה. הסרן הדזוף מונה לרב-אלוף וקיבל תואר דוכס. סמית וג'ונס היו לרוזנים. עיטור הדלעת של קרים-טאטריה ועיטור המלפפון של פפלגוניה חולקו ביד נדיבה לקציני וחיילי הגדודים. המלכה רוסלבה ענדה סרט עיטור המלפפון של פפלגוניה על בגד הרכיבה שלה, והמלך גיגליו הופיע תמיד נושא את עיטור הדלעת של קרים-טאטריה על חזהו. וכולם הריעו להם, כמובן, בכל מקום בו עברו, כשהם רוכבים כך זה ליד זה. הם הוכרזו כזוג הנאה ביותר - זה מובן מאליו - אך הם באמת היו כאלה, במיוחד שנראו כל-כך מאושרים. הם לעולם לא נפרדו במשך היום, ובוקר, צהרים וערב רכבו זה בצד זה, כשהם מנהלים שיחה מאוד אצילית ומנומסת. נערות חצר המלכה העבירו אותה בערב למעונות שלה, בזמן שהמלך גיגליו, בליווי אנשי חצרו, סר לאכסניתו. הוסכם שהם

יתחתנו מיד עם הגיעם לבירת פפלגוניה.
להגמון של בְּלוּמְבוּדִינְגָה ניתנה הוראה להכין
מיד את טכס הנישואין. את המסר העביר לו
הדוכס הדזוף והוא גם העביר הנחיות להכנת
הארמון המלכותי, אותו צריך היה לרהט
ולצבוע מחדש.

בהזדמנות זו הדזוף עצר גם את גולמובוסו,
ראש הממשלה לשעבר, והכריח אותו להחזיר
את כל הסכום, מאתיים שבע עשרה מיליון
תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות
שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים
וששה פני, שהנבל הנבזה גנב מאוצר
המלכות. הוא גם עצר את וולורוסו ושם אותו
בכלא (הוא הורד מכס המלכות כבר לפני זמן
מה). וכאשר המלך לשעבר התלונן על מעצרו,
אמר לו הדזוף "חייל חייב למלא את תפקידו,
אדוני. הפקודות שלי הן לעצור אותך
ולהכניסך לכלא יחד עם המלך לשעבר
פדללה, אותו הבאנו הנה תחת שמירה

קפדנית."

וכך שני המלכים לשעבר נאסרו לשנה אחת
בבית הסוהר ואחר כך חויבו להצטרף למסדר
נזירים פְּלֶגְלֶנְטִים - המביעים חרטה על
חטאיהם על ידי סיגוף והלקאה עצמית. שם
הם בילו בצום, הלקאה וסיגוף, וודאי התחרטו
על הפשעים שלהם, הפרטיים והציבוריים

כאחד.

גלומובוסו לעומת זאת נשלח לספינת עבדים
בה לא הייתה לו כל אפשרות לגנוב שוב.

איך הגיעו כולם לעיר הבירה

הפיה בלקסטיק, אשר הודות לה המלך והמלכה קיבלו את כתריהם בחזרה, ליוותה את הזוג המלכותי בזמן המסע הביתה. היא הפכה את השרביט שלה לסוס פוני, רכבה לצידו הוד מלכותם, וחילקה להם עצות טובות ביותר.

אינני בטוח האם המלך העריך את עצותיה של בלקסטיק במידה מספקת. הוא היה משוכנע שרק האומץ והתבונה שלו אפשרו לו להכניע את פדללה, ולעצותיה של הפיה התייחס במידת-מה של זלזול. היא הפצירה בו להתייחס בצדק לנתינים שלו, לא להטיל מסים מוגזמים, תמיד למלא הבטחות שנתן אי-פעם, ובסיכום - להיות מלך טוב בכל המובנים. "מלך טוב, פיה יקרה!" קראה רוסלבה,

"בוודאי שיהיה מלך טוב. להתכחש להבטחה! האם תוכלי לתאר לעצמך שגיגליו שלי יעשה דבר כזה! זה כל-כך לא דומה לו! לא, לעולם לא!" והיא הביטה בהערצה גדולה בגיגליו, בו ראתה אדם מושלם.

"למה הפיה נותנת לי עצות בלי הרף? אומרת לי איך לנהל את הממשל ולשמור הבטחות? האם היא מניחה שאין לי די שכל ושאני חסר כבוד?" אמר גיגליו "סבורני שהיא קצת מגזימה בהערכת מעמדה".

"אל תדבר כך, גיגליו היקר" אמרה רוסלבה "אתה יודע הרי שבלקסטיק היתה תמיד טובה אלינו, ואיננו צריכים להעליב אותה".

אבל הפיה לא הקשיבה לדברי גיגליו, אלא עברה לסוף השיירה, שם רכב בולבו על חמור. מצב רוחו היה טוב וכל החיילים חיבבו את אדיבותו, עליזותו וטוב-לבו. הוא השתוקק מאוד לראות את אנג'ליקה שלו ושוב חשב שאין בעולם יצור יפה ממנה. מובן שבלקסטיק

לא סיפרה שנראה לו כך רק הודות
לורד-הפלא שאנג'ליקה החזיקה לאחרונה
בשערותיה. הפיה, שיכלה לעוף על השרביט
שלה אלפי קילומטרים בשניה, העבירה מסרים
בינו לבין אנג'ליקה וגם סיפרה לו דברים טובים
עליה, כי הצרות והתלאות שעברו על אנג'ליקה
שינו מאוד את אופייה לטובה.

כאשר השיירה המלכותית הגיעה כבר
לתחנה האחרונה לפני הבירה בלומבודינגה,
ראו שם כרכרה שממנה קפצה אנג'ליקה. היא
התעכבה רק לשניה כדי להשתחוות קלות
בפני הזוג המלכותי, מיהרה לבעלה ונפלה
לזרועותיו. היא הביטה רק בבולבו, שהיה
נראה לה יפה ביותר, הודות לטבעת הפלא
שענד. והיא עצמה נראתה יפה ביותר בעיני
בולבו, הודות לורד שבשערותיה.

בלומבודינגה הכינו כבר ארוחה מפוארת
בה השתתפו כל הידידים, ההגמון, הדוכס
הדזוף וגם הרוזנת גרופנוף. הפיה בלקסטיק

ישבה ליד המלך גיגליו ולצידה אנג'ליקה
ובולבו. כל פעמוני העיר צלצלו לאות שמחה
והאזרחים ירו באויר לכבוד הזוג המלכותי.
"מה גרם לגרופנוף הזקנה להתלבש בצורה
מוזרה כזו, כמה שהיא נראית מגוחכת" לחש
גיגליו לרוסלבה "האם הזמנת אותה להיות
נערת ליווי בחתונה?"

כי לגרוף, שישבה ליד ההגמון, היה באמת
מראה מוזר. היא לבשה שמלה לבנה עם
תחרה, זר ורדים על הפאה הנוכרית שלה,
צעף מלמלה על פניה וענק פנינים על צווארה.
היא הביטה במלך בתאוה כה גדולה שזה
ממש פרץ בצחוק.

"השעה אחת-עשרה" אמר גיגליו "רבותי,
אנו חייבים לזוז. צריך להגיע לכנסיה לקראת
שעת הצהרים".

"ואז אהפוך לאיש המאושר ביותר בכל
הממלכה" אמר גיגליו תוך קידה לרוסלבה
המסמיקה.

"הו, גיגליו! הו, מלכי היקר!" קראה גרופנוף
"סוף-סוף הגיע הרגע המאושר".
"מובן שהגיע" אמר המלך.
"ואני אהפוך לכלה המאושרת של גיגליו
הנערץ שלי" ממשיכה גרופ "תנו לי קצת מלחי
הרחה כי תכף אתעלף משמחה".
"את הכלה שלי???" נהם גיגליו.
"את רוצה להתחתן עם הנסיך שלי?" צעקה
רוסלבה.

"שטויות, האשה הזו השתגעה!" צועק
המלך, ועל פני כולם סביב נראו ביטויי
הפתעה, או השתוממות, או גיחוך, או תמיהה.
"מי אם לא אני!" צועקת גרופנוף "האם
אמנם המלך גיגליו הוא איש כבוד? האם קיים
בפפלגוניה דבר דמוי צדק? רבותי, אדון הגמון,
האם הנסיך גיגליו לא הבטיח לשאת את
ברברה שלו? האם אין זו חתימתו? האם הנייר
הזה לא מוכיח שהוא שלי, רק שלי?"
והיא נותנת להוד מעלתו ההגמון את הניר

עליו חתם הנסיך, כשהיא ענדה את טבעת
הפלא והוא שתה יתר על המידה. ההגמון
הזקן הרכיב את משקפיו, וקרא בכל רם: "זאת
לתעודה, כי אני גיגליו, הבן היחיד של סאווי,
מלך פפלגוניה, מבטיח לשאת לאשה את
ברברה גריסלדה, רוזנת גרופנוף המקסימה,
אלמנתו של ג'נקינס גרופנוף המנוח".
"המ...המ..." אומר ההגמון. "המסמך הזה
הוא אמנם... מסמך, אבל..." הוא מוסיף
"...החתימה היא שונה מזו של הוד מלכותו".
ואמנם מאז לימודי בבוספורו גיגליו שיפר ללא
היכר את הכתיב שלו.
"האם זו חתימתך, גיגליו" שואלת הפיה
בלקסטיק בפנים חמורות.
"כ-כ-כ"ן" אומר גיגליו "לגמרי שכחתי על
כך, אבל את לא יכולה לחייב אותי, נבזה זקנה
שכמותך. מה תרצי כדי לשחרר אותי
מההתחייבות הזו - הי, עזרו למלכה - הוד
מלכותה התעלפה..."

"הורידו לה ראש! שחטו את הזקנה!
זרקו אותה לנהר!" זעקו יחד הדזוף הפזיז.
סמית הנלהב וג'ונס הנאמן.
אך גרופנוף כרכה את זרועותיה סביב צווארו
של ההגמון וזעקה "צדק, צדק, אדוני. צדק אני
רוצה" בקול כל-כך חריף שכולם השתתקו.
נערות החצר הובילו את רוסלבה למעונה.
תדמו לכם את המבטים העצובים שגיגליו זרק
אחריה, אחרי היופי, היוקר, השמחה והכל וכל
שלו, כשבמקומה עלול היה לקבל את גרופנוף
המפלצתית, ששוב צרחה "צדק, צדק".
"אולי תקחי את הכסף שגנב גלומבוסו" אמר
גיגליו "מאתיים ושמונה-עשר מיליון או משהו
כזה. זה סכום מכובד".
"אקח את זה גם כך, וגם אותך" אמרה
גרופנוף.
"נוסיף גם את תכשיטי הכתר" מציע גיגליו.
"אענוד אותם ממילא לצד גיגליו שלי".
"חצי, שלושה רבעים, חמש ששיות, תשע

עשירות מממלכתי?" שאל המלך הרועד
מעצבנות.
"מה לי כל אירופה בלעדיך, גיגליו שלי!"
עונה גרוף ומנשקת את ידו.
גיגליו מושך את ידו וצועק "לא, לא אוכל, לא
אעשה - קודם אוותר על הכתר".
"יש לי נכסים משלי, חביבי" אומרת "ואיתם
אני מוכנה לחיות גם בבית צנוע - רק איתך!"
גיגליו כמעט השתגע מרוב כעס "לא אתחתן
איתה" אמר, "הו, פיה, פיה תני לי עצה!"
ומביט בפנים חמורים על בלקסטיק.
"למה הפיה נותנת לי עצות בלי הרף? האם
היא מניחה שאני חסר כבוד?" אומרת הפיה,
כשהיא מצטטת את דבריו של גיגליו עצמו.
היא זרקה מבט מלא חומרה בפניו, והוא
הרגיש כי אין לו כל מילוט מפניה.
"טוב, ההגמון", אמר בסוף גיגליו בקול כה
רועד עד שהוד מעלתו נדהם "הפיה הביאה
אותי לשיא האושר וכעת נתנה לי ליפול לעומק

פרק 19

וכאן אנחנו בפרק האחרון של סיפורנו

ההצלחות והאסונות הרבים שבחייה חישלו את הנסיכה רוסלבה ונתנו לה חוזק נפשי רב. היא התעוררה מהעלפון הודות למלחי הרחה, אותם הפיה בלקסטיק החזיקה תמיד בכיסה. אך במקום לבכות, להאנח ולמרוט שערות מראשה או להתעלף שנית, כפי שנשים רבות היו עושות, רוסלבה זכרה כי היא חייבת לשמש דוגמה ומופת לאזרחיה. ולמרות שהיא אהבה את גיגליו אהבה רבה, החליטה, כפי שאמרה לבלקסטיק, לא להתערב בינו לבין הצדק, או לגרום לו לשבור את הבטחתו. "אינני יכולה לשאת אותו, אך אוהב אותו תמיד" אמרה רוסלבה לפיה "אלך ואהיה נוכחת בחתונה עם הרוזנת, ואאחל להם אושר מכל לבי. וכשאחזור הביתה אחפש מתנה

היאוש. אם עלי לאבד את רוסלבה, לפחות יישאר לי הכבוד שלי. קומי, רוזנת ונתחתן. אוכל לעמוד בדיבורי ולמות אחר-כך". "הו, גיגליו היקר" זועקת גרופנוף "ידעתי שאוכל לסמוך עליך. ידעתי שהנסיך הוא איש כבוד. כנסו לכרכרות גברות ואדונים, נסע מיד לכנסיה. ואשר למוות - תשכח מהר את המשרתת, המדמה לעצמה כמלכה. אתה תחיה, תנוחם על ידי ברברה שלך, היא תהיה המלכה ולא מלכה - אלמנה!" היא נשענה על זרועו של גיגליו ובחיוך רחב, בארשת פנים מתועבת ביותר סחבה אותו לכרכרה שעמדה להסיע את גיגליו ורוסלבה לכנסיה. שוב ירו התותחים, צלצלו פעמונים והעם זרק פרחים על הדרך בה עברו החתן והכלה המלכותיים. גרופ הביטה מחלון הרכב המוזהב, חייכה ונפנפה בידה, פוי, המפלצת המתועבת!

נאותה למלכה. למשל יהלומי הכתר, שהם יפים מאוד, אך לי אין בהם כל תועלת. אמשיך לחיות בודדה ולא נשואה כמו המלכה אליזבת, וכאשר אמות אוריש את הכתר לגיגליו. בואי, פיה יקרה, אלך להפרד סופית ממנו ואחר-כך אחזור לממלכתי".

הפיה נישקה לרוסלבה ברגש רב ואחר-כך הפכה את שרביט הקסם שלה לכרכרה מפוארת, רתומה לארבעה סוסים, עם רכב, עוזר-רכב ושני משרתים. היא נכנסה לכרכרה יחד עם רוסלבה, שהזמינה גם את אנג'ליקה ובולבו והם הצטרפו לשיירת החתונה. בולבו הצטער מאוד על עצבותה של רוסלבה וניסה לנחם אותה. המלכה רוסלבה התרשמה מאוד מביטויי האהדה של בולבו והבטיחה להחזיר לו את אחוזות פדללה אביו, ואפילו למנות אותו לנסיך והאביר הראשי של קרים-טאטריה. כמו במדינות רבות אחרות, כך גם בפפלגוניה נהוג היה שלפני הטכס בכניסה

הזוג הצעיר חותם על הסכם נישואין בנוכחות השופט הראשי וראש העיר. אך מאחר שהארמון המלכותי היה עדיין בשיפוצים ומלא צבע טרי, הוחלט שהזוג החדש ישתכן זמנית במעון הנסיכים, הבנין בו גרה פעם משפחת וולורוסו, עוד לפני ששדדו את הכתר, וכאשר נולדה להם אנג'ליקה. לכן השיירה נסעה לשם. בהגיעם למקום יצאו כולם מהרכבים ונעמדו בצד. רוסלבה, שנתמכה על ידי בולבו נעמדה קרוב למעקה בכדי להעיף מבט אחרון על גיגליו אהובה. בלקסטיק, כמנהגה, התעופפה דרך חלון הכרכרה ונעמדה קרוב לדלת הארמון.

גיגליו, מלווה בכלתו המגעילה, עלה במדרגות הכניסה כאילו עולה לגרדום. הוא זרק מבט זועף בבלקסטיק - הוא כעס עליה מאוד, כי סבר שהיא אשמה במצוקתו. גרופנוף שהרגישה בפיה, נזפה בה: "לכי מכאן, מה ענייניך פה, למה לך לתקוע את

אפך לעניינים של אחרים?"

"האם את נחושה בדעתך לאמלל את האיש הצעיר הזה?" שאלה בלקסטיק.

"להתחתן איתו? כן! ומה זה עניינך? ואל תפני ב'את', למלכה!" צעקה גרוף.

"ולא תקחי את הכספים שהציע לך, בכדי לשחררו?"

"לא! לא! בשום אופן לא!"

"ולא תשחררי אותו למרות שאת יודעת, כי

קיבלת את חתימתו בעורמה וזיוף?"

"איזו חוצפה! שוטרים, עצרו את האשה

הזו!" זעקה גרוף. כמה שוטרים קפצו אליה,

אך נפנוף השרביט של הפיה הפך אותם

לפסלי אבן.

"לא תקחי שום דבר בתמורה להבטחתו

לשאת אותך לאשה?" שאלה בלקסטיק "אני

שואלת בפעם האחרונה!"

"לא" רקעה ברגל גרופנוף "אני רוצה את

בעלי, בעלי, בעלי שלי!"

"אז קבלי את בעלך!" ובלקסטיק צעדה

קדימה ונגע בשרביט באפו של מקוש-הדלת.

כאשר השרביט נגע בו, האף של הדמות על

הדלת התחיל להתארך, הפה נפתח עוד יותר

רחב, והוציא נהימה איומה. העיניים בפרצוף

התגלגלו, ידיים ורגליים התישרו והתארכו

ופתאום מקש-הדלת הפך לדמות במדי משרת
צהובים, גבוה כשני מטר. הברגים שהחזיקו
אותו לדלת השתחררו לפתע, וג'נקינס גרופנוף
בעצמו עמד במלוא קומתו לפני הדלת, עליה
היה תלוי כעשרים שנה!
"האדון לא בבית!" זעק ג'נקינס כהרגלו הישן
והגברת ג'נקינס, זו גרופנוף הוציאה קול מוזר
"פלופ" והתמוטטה כליל.
איש לא שם עליה לב יותר כי כולם צעקו,
"הוררה, הוררה!" "יחי המלך והמלכה", "מי
ראה אי-פעם דבר כזה?", "לא, לעולם,
לעולם", "יחי הפיה בלקסטיק".
הפעמונים החלו לצלצל פעימות כפולות.
התותחים רעשו וירו בלי הרף. בולבו התחבק
עם כולם. השופט הראשי העיף את פיאתו
הנוכרית אל-על וצעק כמו משוגע. הדזוף
הדוכס חיבק את ההגמון והתחילו ביחד לרקד
מרוב שמחה.
וגיגליו? אני משאיר זאת לכם לנחש מה

עשה. ואם תחשבו שנישק את רוסלבה פעם,
פעמיים, שלוש - עשרים אלף פעם, נדמה לי
שלא תטעו הרבה.
ואז ג'נקינס גרופנוף פתח את דלת הארמון,
כפי שהיה רגיל, וכולם נכנסו וחתמו כעדים
ואחר כך נסעו לכנסיה, לחתונה של הזוג
המלכותי.
והפיה בלקסטיק התעופפה על השרביט
שלה, ולא שמעו עליה יותר בפפלגוניה.
וכאן תם סיפורנו.